

Tháng 5, 2022

HƯƠNG NGỌT

*Thương hương hoa sứ nhà em
Thắm toàn toán khó trước thềm đêm đêm
Báo tin thi đậu “thầy kèm”
Anh hôn một nụ, ngọt mềm hương hoa.
Á Nghi, 31.5.2022*

QUỲNH THÁNG NĂM

Đêm qua hoa quỳnh nở
Lúc nào tôi không hay
Quỳnh âm thầm rục rở
Bước vào cõi trần ai.

Kiều sa trong bóng đêm
Một lần sống và chết
Quyến rũ một mùi hương
Cho lòng tôi mê mết.

Sáng nay tôi thức dậy
Cứ tưởng mình ngủ mơ
Ra vườn sau chợt thấy
Đóa quỳnh nở bao giờ.

Tôi trách tôi vô tình
Để cho hoa bở ngỡ
Đêm qua quỳnh một mình
Có lạnh không vì gió?

Tôi trách quỳnh nữa đó
Sao không hẹn với tôi
Một đêm khuya tình tự
Tôi và quỳnh chơi vơi.

Hỡi đóa quỳnh tháng Năm
Tinh khôi màu hoa trắng
Tôi mơ một tình xuân
Dẫu là phù du lắm.

Hôm nay quỳnh héo tàn
Hương thơm bay đâu mất

NHỜ ANH VỚI LẤY CHỒNG TÔI

*Mùi thơm húng quế, ngò gai
Nấu chi mà bếp nhà ai thơm lừng?
Đến thăm muốn... ở quá chừng
Hay là em cộng người đứng này vào?*

*

*Mỗi lần muốn hái trái cao
Có anh tình nguyện đi đầu xung phong
Lấy chi tôi, chỉ một... chồng
Lấy... chồng em nhé? Nhân công suốt đời!
Á Nghi, 31.5.2022*

NGƯỜI MỸ VỚI CHIẾN TRANH VIỆT NAM

Khi tôi chạm tay vào bức tường đá đen,
Tim tôi nhói đau chạm vào quá khứ,
Tôi đọc thấy những họ tên xa lạ,
Những người Mỹ gục ngã ở Việt Nam.

Chuyến tàu Mỹ vào cảng Đà Nẵng 1965,
Đã mang theo những chàng lính trẻ,
Các anh xuống tàu nhiệt tình hăm hở,
Đâu biết cuộc chiến khốc liệt đang chờ.

Chiến tranh, tuổi trẻ hoài bão ước mơ,
Đã đưa chúng ta vào vòng sinh tử,
Bảo vệ miền Nam hòa bình dân chủ,
Đất nước Việt Nam chia cắt hai miền.

Đông Hà, Cam Lộ, A Shau, Khe Sanh,
Gio Linh, Pleiku, Đắc Tô, Bình Giả...
Chiến tranh leo thang, những vùng trận địa,
Bác quân không ngừng xâm chiếm miền Nam.

Lính Mỹ từng ngày sống với chiến tranh,
Xa tuổi đôi mươi quê nhà êm ả
Bao nhiêu hiểm nguy quê người nghiệt ngã
Có xác đồng đội chết trước mặt mình.

Cám ơn lính Mỹ và những đồng minh,
Đi cùng miền Nam Việt Nam lửa đạn,

Tháng Năm này vẫn còn
Tình xuân chưa voi hết.
Nguyễn Thị Thanh Dương
(May 2022)

**COI MẮT EM,
BA BẮT XEM... TEM**

*Lần đầu được đến nhà em
Ba đem cả một bộ tem ra bày
Anh ra vẻ rể hăng say
Xem xem... ngắm ngắm... ta, Tây: trầm trở.*

*Em mời xong nước, bước vô
Anh không còn thấy tem mô đẹp bằng
Vàng vàng... dạ dạ trai tân
Những con tem... cổ tui thân, đổi hờn!*

*Bộ tem nào cũng trống trơn
Chỉ còn đôi mắt đẹp hơn của nàng
Trái tim anh đập rộn ràng
Tem nhìn... tách nước, ghét chàng tình si!
Á Nghi, 30.5.2022*

VƯỢT RÀO!

*Mùa đông chung chiếu, chăn, giường
Quen hơi ấm áp nên nhường nhịn nhau;
Mùa hè nóng nực làm sao
Ông chồng kiếm chuyện ra... rào ngủ riêng.*

*Đêm nằm, máy đốt xương kiêng
Quay về năn nỉ: - Anh ghềnh hương em!
Á Nghi, 30.5.2022*

HOA NÀO HOA... GIẤY?

*Ngày nào anh cũng ngang nhà
Ngắm màu bông giấy hồng pha má người
Cướp nhà em, Cộng làm trời
Chặt hoa, kê võng, bán thời lăm Hoa!*

*Cô nào cô nẩy chới lòa
Mỏng manh kêu gọi, Tú Bà loanh quanh.
Á Nghi, 29.5.2022*

Hơn 58 ngàn lính Mỹ đã nằm xuống,
Bao người bị thương thể xác lẫn tâm hồn.

Lính Việt Nam Cộng Hòa hy sinh trên quê hương,
Lính Mỹ mát mát trên quê người xứ lạ,
Cùng chiến đấu, cùng chia nhau gian khổ,
Tổn thương nào cũng đau đớn như nhau.

Người Mỹ không ngờ cuộc chiến dài lâu,
Tiêu hao vũ khí bạc tiền nhân mạng,
Ai may mắn được trở về nguyên vẹn,
Ai thương binh, ai xác phủ quốc kỳ.

Cuối cùng lính Mỹ cũng đã trở về,
Với quê hương và người thân của họ,
Cho dù anh về trên bức tường bia đá,
Kỷ niệm buồn của cuộc chiến Việt Nam.
Nguyễn Thị Thanh Dương

CHƯA SÓNG CÁ, ĐÃ NGỜ BIỂN ĐÔNG?

Thương nhau lấy chuỗi kết bè,
Lấy thương ráp chữ đặt về tường thơ
Ngẩn ngơ, trần trở, đợi chờ
Vẫn vợ nổi nhớ, ước mơ vợ chồng.

Hẹn hò: bơi được khúc sông
Tuồng đầu “tát cạn biển Đông” dễ dàng
Người mơ màng, kẻ sẵn sàng,
Thương cho bè chuỗi (“đá vàng” chi mô).

Sông không sóng, mới nhấp nhô
Đã hờn giận lắm, hững hờ quay lưng
Chàng hay giận, nàng đứng đưng:
- *Giận dai lấp lửng ai ung bao giờ.*

*

Nàng buông bè chuỗi, vào bờ
Đem về xé vụn. Âu ơ Ngoại cười:
- *Tuồng đầu cứng cõi hai người
Thương cho bè chuỗi lẻ loi bênh bồng
Một mình trời nước mênh mông
Biển Đông mơ mộng: bão dông thử tài.*

Á Nghi, 30.5.2022

*“Tát cạn biển Đông” và “kết nghĩa đá vàng”:
những thành ngữ thường dùng ca tụng hôn nhân
hạnh phúc bền lâu

KHÔNG OAN ĐÀU EM

Tấm lòng độ lượng nam nhi
Đùng như con gái li ti giận hoài
Con trai ai lại giận dai
Bạn chê “Giẻ rách lầy nhày!” Oan chi?

Cầu hòa, năn nỉ bạn đi
Nam nhi ấu trĩ, làm lý ai ưa?
Á Nghi, 29.5.2022

TRỌNG THƯƠNG!

Liếc chi bén tựa như dao
Lá rầm bén quá! Nơi nào trọng... thương?
Thương... trầm trọng, nhớ... bất thường
Mẹ Cha mà hỏi biết nhường ai thua?

Mài chi con mắt sắc đưa
Ròi em biến mất? Bỏ bùa nơi nao?
Á Nghi, 29.5.2022

CUỘC ĐỜI ĐẸP LÀM SAO!

Sáng nay tôi thức dậy và tôi đã lên ba tuổi rồi. Mẹ đánh thức tôi bằng nụ hôn và ôm chàng lấy tôi. Mẹ đã làm bánh kếp* . Ôi! Ngon quá! Trời rất đẹp và chúng tôi đi dạo bây giờ đây. Ánh nắng mặt trời chói lọi mơn man trên mắt tôi. Đến công viên, tôi gặp bạn bè của tôi. Cuộc đời đẹp làm sao!

Sáng nay tôi thức dậy và tôi đã lên bảy tuổi. Hôm nay chúng tôi đến xem xiếc, với anh chị em họ của tôi. Tôi đã cười phá lên vui sướng với những màn của anh hề. Tôi mở tròn mắt kinh ngạc khi nhìn người làm trò đu bay và người luyện tập sư tử. Chú tôi mua cho tôi một cây kem. Cuộc đời đẹp làm sao!

Sáng nay tôi thức dậy và tôi đã lên mười hai tuổi. Cha dắt tôi đi dạo, lang thang đây đó và kể cho tôi nghe về cha, về tuổi thơ của cha. Chúng tôi tìm chỗ để bày ra các thứ và ăn ngoài trời. Rồi cha và tôi cùng nhau chơi một trận bóng đá thật tuyệt vời. Sau đó chúng tôi nhảy xuống hồ để bơi lội. Cha công kênh tôi rồi lại ném tôi xuống hồ. Cuộc đời đẹp làm sao!

Sáng nay tôi thức dậy và tôi được mười tám tuổi. Lần đầu tiên tôi đã hôn một cô gái. Nàng là người đẹp nhất trong số những người kia. Tôi yêu nàng say đắm và tim tôi đập loạn xạ vì nàng. Cuộc đời đẹp làm sao!

Sáng nay tôi thức dậy và hôm nay tôi đã hai mươi ba tuổi. Tôi đã kết hôn với người yêu đầu tiên của tôi. Áo váy của nàng trắng tinh, viền ren cùng khắp. Mái tóc nàng được bới cao thành búi tóc tuyệt đẹp, có gắn những hạt ngọc trai lấp lánh. Nàng thật xinh, thật khả ái, dịu dàng và thông minh. Cuộc đời đẹp làm sao!

Sáng nay tôi thức dậy và tôi được hai mươi lăm tuổi. Con trai đầu tiên của tôi đã ra đời. Cháu khóc, nhưng đã nín ngay tức khắc khi nằm trên tay tôi. Cháu nhìn tôi, nhìn chăm vào tôi, và tôi cảm thấy vô cùng hoan hỉ, như thể tôi chìm đắm trong ánh mắt của bé. Cuộc đời đẹp làm sao!

Sáng nay tôi thức dậy và tôi được ba mươi tuổi. Con trai thứ nhì của tôi đã ra đời. Bé cũng thật tuyệt như anh của bé. Và tôi lại tìm được những cảm giác như năm năm trước. Cuộc đời đẹp làm sao!

Sáng nay tôi thức dậy và tôi được ba mươi lăm tuổi. Tôi mang hai thằng con đi cắm trại vào cuối tuần. Tôi dạy cho chúng cách tự xoay sở trong thiên nhiên. Tôi đốt lửa trại lên và chúng tôi ngẫu hứng nhảy một điệu nhảy của bộ tộc Sioux quanh lửa. Rồi chúng tôi nướng kẹo dẻo. Cuộc đời đẹp làm sao!

Sáng nay tôi thức dậy và tôi được bốn mươi ba tuổi. Cùng với vợ tôi, chúng tôi ăn mừng kỷ niệm hai mươi năm ngày cưới của chúng tôi. Nàng vẫn luôn rực rỡ tươi vui và dịu dàng, vẫn luôn tuyệt vời, và tôi càng yêu nàng say đắm hơn cả ngày đầu tiên. Cuộc đời đẹp làm sao!

Sáng nay tôi thức dậy và tôi được năm mươi tuổi. Cô con dâu tôi vừa mới sinh một em bé thật tuyệt vời, đứa cháu đầu tiên trong số các cháu nội của tôi. Tôi bế bé trên tay, rất nhẹ nhàng rụt rè, bé trông có vẻ thật yếu ớt. Và nhìn xem, cái mảnh cu cậu bé nhỏ kia đang bầu lầy ngón tay tôi, bầu thật mạnh vào. Và rồi niềm hạnh phúc của người ông như thế lại được lặp lại thêm bốn lần nữa trong mười năm kế tiếp. Cuộc đời đẹp làm sao!

Sáng nay tôi thức dậy và tôi được sáu mươi ba tuổi. Cùng với vợ tôi, chúng tôi ăn mừng kỷ niệm bốn mươi năm ngày cưới của chúng tôi, chúng tôi vẫn yêu nhau như thuở nào, nếu không muốn nói là càng say đắm hơn. Cuộc đời đẹp làm sao!

Sáng nay tôi thức dậy và tôi được bảy mươi bảy tuổi. Đứa cháu đầu tiên của tôi được ra đời ngay hôm nay. Tôi được bế bé trên tay, nhưng vẫn luôn có người bên cạnh tôi, nhờ như có chuyện gì. Nhưng tôi cảm thấy mình vẫn khỏe như trước. Có chi đâu, chẳng có gì quan trọng, và tôi không hề bị phạt ý tí nào cả! Cuộc đời đẹp làm sao!

Sáng nay tôi thức dậy và tôi được tám mươi ba tuổi. Hôm nay đáng lý ra tôi phải ăn mừng kỷ niệm ngày cưới của chúng tôi, nhưng tôi đang nằm trên giường ở bệnh viện, tôi đang bệnh nặng. Quanh tôi, các nhân viên nói chuyện với nhau làm như thể tôi không nghe được, làm như tôi không hiểu được: "Ông ấy không còn ăn được nữa, không còn nói chuyện được, không còn dậy được. Gia đình đến thăm ông ấy, nhưng hình như ông ấy không có vẻ gì là nhận biết nữa. Kết thúc cuộc đời như thế trông buồn bã làm sao!"

Ôi! Nếu như mọi người biết được! Ôi! Nếu như ít ra mọi người có thể cảm nhận rằng... Thân thể của ta bị yếu đau, chính hẳn khiến cho ta không thể cử động được. Nhưng trí lực của ta vẫn còn đó, vâng nó đó, hoàn toàn lành mạnh. Ta ở đây này, và ta nhìn thấy mọi người rõ lắm, ta vẫn nghe được các người và vẫn hiểu rõ những gì các người nói.

Ta không hề đau khổ, mà đơn giản ta chỉ kiệt sức. Ta chỉ cần nhắm đôi mắt lại là ta đã có thể đang sống ở độ tuổi mà ta muốn. Thế là bao nhiêu kỷ niệm êm đềm tuyệt vời lại tràn ngập và thấm đẫm tâm hồn ta. Ta đang được ba tuổi, rồi sáu mươi ba, rồi mười tám. Thật là tuyệt diệu, ta có thể sống ở bất kỳ tuổi nào mà ta muốn!

Vợ yêu dấu của ta, em đừng khóc; các con của ta, các con đừng khóc; các cháu của ta, đừng khóc; các cháu của ta, đừng khóc cháu ạ. Các người là những gì mà ta đã có công xây dựng suốt cuộc đời của ta. Các người là thành công khôn cùng của ta. Các người là thành quả khiến cho cuộc đời ta tươi đẹp.

===

Ngày hôm nay, thân thể của tôi không thể gánh vác tôi nổi, tay của tôi không thể cử động được, miệng mồm tôi từ chối không muốn nuôi dưỡng tôi nữa. Nhưng tâm hồn tôi vẫn còn nhận cảm tình yêu của các người, nhận cảm những bài hát, những lời nói sau cùng của các người, và tôi đã uống, nuốt toàn bộ từng lời nói ấy.

Hãy ở gần bên tôi, nắm lấy tay tôi, hãy đi cùng tôi trong cuộc hành trình sau cùng này. Rồi hãy ra khỏi căn phòng tối tăm này đi, hãy ra khỏi bệnh viện sâu thẳm này, đi vào rừng chơi một cuộc săn kho tàng, đi bơi lội đi, chơi những trò chơi mà các con yêu thích, hãy sống, hãy đi hít thở không khí trong lành, hãy để cho ánh mặt trời ấm nồng mơn man đôi mắt.

Tôi không hề đau khổ. Cuộc đời của tôi thật đẹp. Chỉ là thân thể của tôi không được khỏe như tâm hồn của tôi. Thế thì các người hãy sống và tận hưởng, để rồi, một ngày nào đó, nằm trên giường, các người sẽ mong ước rằng có thể nhắm mắt để được sống lại cuộc đời của các người.

Cuộc đời đẹp làm sao!

JULIE - tháilan dịch

GHI CHÚ

**crêpe*: bánh tráng mỏng làm bằng bột lúa mì hoặc lúa mạch, với trứng và bơ (ăn với mứt, hoặc mật ong, ..)

VÔ DUYÊN!

*Ai thương mà đá lông nheo?
Để cho nó rụng vòng vèo cả ra
Coi chừng không khéo người ta
Trường đâu lọ nghệ bếp nhà theo ai.
Á Nghi, 28.5.2022*

DUY NHẤT!

(Tặng hai cháu HOA-BÌNH ngày cưới.)

*

*Em là Hoa cầm tim anh
Hiểu nông sâu rõ đáy Bình rồi nha
Ngọt ngào hương tỏa khắp nhà
Anh dâng hết máu nuôi Hoa tươi hoài!
Á Nghi, 28.5.2022*

THƯỚC “T” KIẾN TRÚC

(Nhớ về Vinh và bạn bè Kiến Trúc Sài Gòn cùng vác thước “T” đi uống cà phê chung ở Yên Đỗ.)

*

*Làm thơ em sống như mơ
Sơn Ca Mơ Mộng thần thờ, yêu anh
Làm chi Kiến Trúc Sư nhanh
Thước “T” vác mãi chạy quanh nơi nào?*

*Sân trường mấy chục cô đào
Cô nào cô nấy cũng chào thước “T”
Cô cao vác, chị thấp bê
Mấy “T” mà hện: bọn bê thước đo!*

*Đo tình, đồ án? Quanh co
Cồng kênh quá thể tay mô diu nằng?
Á Nghi, 26.5.2022*

NGẮM CHI CHỈ MỘT CHI HẰNG

*Anh ơi! Trăng đẹp quá nè
Ra đây cùng ngắm, đẹp ghê chị hằng
Ngoài này mát mẽ, sao giăng
Tội chi nhốt kín mình chàng trong kia?*

*Em à! Quạt máy quay kìa
Chục cô uốn éo phô da ra ngoài
Một chị hằng chẳng đủ coi*

Anh nhường em hưởng, chẳng ai giạt giành!

Á Nghi, 28.5.2022

TRÒN VO

*Tình em là một chữ O
Tròn, không chỗ méo, nên cho anh vào
O đây, chặt chẽ làm sao
Tha hồ hai đĩa ngọt ngào cùng... lăn.*

*- Hỏi anh, anh có tròn chăng?
Nếu O nghiêng lệch, làm răng lăn nè?*

*-Nghiêng thì gài được số de,
Khi tuôn dốc đứng mới khoe được tài!
Á Nghi, 26.5.2022*

BỀ TÌNH CHI BẰNG...

*Thất tình đòi thử đo cầu
Thấp cao bao thước, nông sâu nước nguồn?
Nhảy ùm, luống cuống bơi luôn
Làm sao tị vẫn? Lại tuôn lên bờ.*

*

*Về nhà tức quá làm thơ
Hỏi em: - Có rãnh, anh nhờ bề... tay!
Á Nghi, 26.5.2022*

VỀ GIÀ AI SẼ NUÔI BẠN?

Mỗi buổi sáng sau khi dùng điểm tâm sáng xong, người viết vào phòng computer lướt net và đọc các email chuyển tới trong ngày.

Sáng nay người viết đọc được một email của một vị cao niên chuyển đến một youtube mà sau khi xem xong, người viết cảm thấy đau lòng và học được một bài học thiết thực cho cuộc sống của người cao niên.

Mời bạn cùng xem youtube được hơn 3,000 người xem này với người viết nhé:

VỀ GIÀ AI SẼ NUÔI BẠN? Câu Chuyện ĐAU LÒNG Nhưng Thấm Tận Xương Ai Cũng Nên Nghe Một Lần Trong Đời

<https://youtu.be/9cBZwxjfGjI>

Qua câu chuyện trong youtube dù không biết có thật hay không, người viết kính phục người mẹ đã chọn thái độ sống rất khôn ngoan sau khi bị con trai ở Mỹ từ chối không bảo lãnh mẹ qua sống với gia đình của anh.

Trước đây người viết có xem một tài liệu về viện dưỡng lão thật cảm động.

Trong tài liệu nhà văn Trịnh Gia Mỹ kể lại câu chuyện một cô gái tên Ngọc, ngày thứ Tư hằng tuần, thường tháp tùng các sư cô đến một viện dưỡng lão để thăm những người Việt Nam đang sống ở đó, trong cô đơn và tuyệt vọng. Họ luôn chờ mong được con cái đến viếng thăm và đón về nhà sum họp với gia đình trong dịp Tết, nhưng nào có được như ý nguyện. Trong câu chuyện, tác giả chú ý đến một cụ ông tên Lũy và một cụ bà tên Nga. Cuộc sống hai người hoàn toàn đối lập nhau. Cụ Lũy chịu đựng còn cụ Nga thì thỏa mãn. Nhìn cụ Lũy không ai có thể ngờ rằng ngày xưa cụ là một viên chức đầy oai quyền, nhưng bây giờ là một ông cụ ốm yếu, tiều tụy, nói năng ngọng nghịu, không chịu ăn uống. Nhưng đôi mắt lại sáng rực lên, người có thêm nghị lực mỗi khi được cô Ngọc dỗ dành là con cháu sẽ vui và sẽ đến thăm, nếu cụ chịu khó ăn uống.

Khác hẳn với cụ Lũy là bác Nga rất sinh động và trẻ hơn cụ Lũy. Bác Nga lúc nào cũng tươm tất, sạch sẽ và thích nói đến những đứa con gái của bác. Bác khoe hai người con gái của bác thường gọi điện thoại thăm hỏi hoặc thay phiên nhau đến săn sóc bác. Bác Nga luôn hãnh diện về những người con, về tài năng của những đứa con của Bác. Nhưng có một lần, bác Nga rất buồn vì hôm ấy là sinh nhật của Bác nhưng chẳng thấy đứa con, đứa cháu nào đến thăm bác cả.

Cô Ngọc phải thốt lên lời chúc mừng sinh nhật cho bác Nga vui và đôi mắt Bác sáng lên một niềm hạnh phúc. Cô

Ngọc thấy tim mình thắt lại khi liên tưởng đến rồi đây bác Nga sẽ còn bao nhiêu lần nữa ngồi trong chiếc xe lăn để nhìn ngày sinh nhật của Bác đến trong sự cô đơn và tuyệt vọng.

Đến ngày Tết, cô Ngọc cũng theo các sư cô vào thăm. Cụ Lũy ăn mặc chỉnh tề và đang chờ đợi con cái đón về nhà ăn Tết, nhưng không biết Cụ có được về nhà hay không?

Hôm nay cũng là ngày bác Nga bị stroke và ra đi trong sự cô đơn và đã có phút giây sống thật của mình khi bác thều thào nói lên câu “Con cho mẹ ở nhà... Đừng bỏ mẹ ở đây nữa... Mẹ sợ.” Bác Nga đã sống trong ảo tưởng là các con đã thương yêu Mẹ, đã thăm hỏi và săn sóc Mẹ

nhưng thực tế, con cháu bác đã bỏ bê Bác sống trong sự cô đơn và Bác phải chết âm thầm trong niềm hy vọng là được con cái đón về nhà đoàn tụ với con cháu.

Qua câu chuyện này, tôi nghĩ là các cụ cao niên đang buồn lắm và đang nghĩ số phận của mình rồi đây sẽ ra sao?

Ngày xưa, đạo đức Á Đông đặt nặng vấn đề con cái phải hiếu thuận với cha mẹ và phải có bổn phận nuôi dưỡng mẹ cha khi già lão. Tình cảm gia đình rất là gắn bó, ông bà, cha mẹ, con cháu sống quây quần, vui vẻ bên nhau. Ngày nay, đời sống văn minh vật chất và nếp sống tự do cá nhân đã khiến cho tình cảm gia đình xa cách, mạnh ai nấy sống theo sở thích và tự do riêng của mình. Con cái không muốn sống gần gũi cha mẹ và cha mẹ cũng không muốn làm phiền đến con cháu nên chọn lựa cuối cùng là nhiều cha mẹ già phải sống trong viện dưỡng lão như câu chuyện nói trên.

Mời các bạn đọc thêm qua một vài cảm nghĩ dưới đây trong một bài viết của nhà văn Chu Tất Tiên.

“Tại nhà thờ Saint Columban, linh mục T. đã làm nhiều người nghe phải nhỏ lệ khi ông kể một câu chuyện về một người Mẹ đã nuôi cả mười đứa con thành công về tài chánh, đứa bác sĩ, đứa kỹ sư, dược sĩ, nhưng rồi cả mười đứa con ấy, không nuôi nổi một bà Mẹ già. Đứa nào cũng có lý do để từ chối không muốn ở với Mẹ.

Linh mục T. cũng kể lại lúc ông còn ở Chicago, có một lần trong thời tiết lạnh giá, đến thăm một bà Mẹ, thấy căn nhà rộng mênh mông, không có ai, vì hai vợ chồng đứa con đi làm cả. Điều ông quan tâm là thấy trong nhà rất lạnh, bà Mẹ phải mặc hai áo nhưng vẫn lạnh cóng. Ông có hỏi bà Mẹ tại sao không mở máy sưởi, thì bà Mẹ cho biết là không dám mở vì sợ khi con đi làm về, sẽ cảm rằm là “tốn tiền điện quá!”

Những đứa con sang trọng kia, có thể chờ đến ngày Lễ Mẹ, thì đưa mẹ ra ăn tô phở, hoặc gọi điện thoại về nhà, nói: “I love you, mom!” Thế là đủ bổn phận của một đứa con thành công ở Mỹ đối với người mẹ yêu dấu của mình.

Những bà Mẹ ở đây là hiện thân của Mẹ Việt Nam đau khổ, đã hy sinh cả cuộc đời cho con cái, nhưng khi con cái phụ rẫy, bỏ bê, cũng im lặng chấp nhận cho đến hết cuộc đời.

Có biết bao nhiêu trường hợp như thế trong cộng đồng Việt Nam hải ngoại? Biết bao nhiêu bà Mẹ âm thầm, lặng lẽ chịu đựng tất cả những đau khổ từ khi lấy chồng, sinh con, rồi ráng nuôi dạy con nên người, sau đó lại chấp nhận những đứa con bất hiếu như một định mệnh mà không hề thốt lời than vãn?

(Nguồn: *Nhân Ngày Lễ Mẹ, Nghĩ Gì Về Những Bà Mẹ Cô Đơn*- Tác giả Chu Tất Tiên)

Hoặc như những người Cha như cụ Lũy trong câu chuyện Viện Dưỡng Lão của nhà văn Trịnh Gia Mỹ kể trên:

“Ngày Tết, Ngọc cũng theo mấy sư cô vào thăm. Cụ Lũy ăn mặc chỉnh tề. Trên đầu còn đội thêm cái nón ni nê trông cụ có vẻ mạnh khỏe, khác hẳn mọi ngày. Cụ nhìn Ngọc cười, uốn cái lưỡi rồi nói: “Về”, và ngó mong ra cửa. Ngọc thấy ánh mắt cụ Lũy y hệt ánh mắt của một đứa trẻ thơ mong Mẹ về chợ. Ai đó đã nói “Thời thơ trẻ thứ hai” chắc không sai. Ngồi với cụ Lũy một chút, định tiễn Cụ ra xe khi các con cụ đến đón mà mãi vẫn chưa thấy nên Ngọc đành phải từ giã cụ để sang thăm bác Nga, trong lòng cứ sợ trẻ, cứ sợ là Bác đã về”

(Nguồn: Viện Dưỡng Lão- Tác giả Trịnh Gia Mỹ)

Xin cảm ơn tác giả Trịnh Gia Mỹ và Chu Tất Tiến về các bài viết rất cảm động và có giá trị nói trên.

Qua những câu chuyện kể trên, thật là hữu phúc cho các cha mẹ được con cái săn sóc, dưỡng nuôi trong nhà khi già yếu và cũng thật đáng khen cho những người con hiếu thuận kính yêu phụng dưỡng cha mẹ lúc ốm đau.

Bây giờ ở xứ Mỹ này, nếu bạn kể chuyện *Nhị Thập Tứ Hiếu* ngày xưa cho các con trẻ ngày nay nghe chắc chắn các bạn trẻ hấp thụ văn hóa Mỹ sẽ lấy làm ngạc nhiên lắm. Họ sẽ cho đây là chuyện cổ tích ngày xưa và đã “old fashion” quá rồi! Ngay cả việc hôn nhân do cha mẹ nhờ mối mai, xem tuổi hợp hay không, ngày nay cũng đã bị giới trẻ chê là “old fashion”, huống chi là việc hiếu thuận nuôi dưỡng cha mẹ già yếu ở nhà.

Mỗi thời mỗi khác, mỗi trường hợp mỗi cách giải quyết khác nhau, tùy theo hoàn cảnh gia đình, quan niệm sống và ý thức trách nhiệm của mỗi người, phải không bạn?

Riêng thiên ý của người viết thì số phận của con người, tốt hay xấu, hạnh phúc hay đau khổ đều là do duyên nghiệp mà ra.

Thi hào Nguyễn Du đã chẳng phải thốt:

*“Đã mang lấy nghiệp vào thân
Cũng đừng trách lẫn trời gần trời xa
Thiện căn ở tại lòng ta
Chữ Tâm kia mới bằng ba chữ Tài!”*

Thôi thì chúng ta cũng nên bắt chước người xưa chấp nhận những nghiệp duyên mà chúng ta đã tạo như cụ Nguyễn Du đã viết:

*“Ngãm hay muôn sự tại trời
Trời kia đã bắt làm người có thân
Bắt phong trần, phải phong trần
Cho thanh cao, mới được phần thanh cao.”*

Riêng cá nhân người viết đang bước vào tuổi “không còn trẻ nữa” nên chấp nhận những duyên nghiệp phúc lành do mình đã tạo ra từ nhiều đời nhiều kiếp và xin sám hối những tội lỗi đã tạo ra do sự vô minh của mình gây ra. Tôi đang cố gắng học tập làm việc lành, tránh việc ác, sống vui sống khỏe như lời khuyên của các bậc thức giả như sau:

“Tháng ngày hối hả, đời người ngắn ngủi, thoáng chốc đã già. Chẳng dám nói hiếu hết mọi lẽ nhân sinh, nhưng chỉ có hiếu cuộc đời thì mới sống thanh thản, sống thoải mái.

Qua một ngày, mất một ngày. Qua một ngày, vui một ngày. Vui một ngày lãi một ngày...

Hạnh phúc do mình tạo ra. Vui sướng là mục tiêu cuối cùng của đời người, niềm vui ẩn chứa trong những sự việc vụn vặt nhất trong đời sống, mình phải tự tìm lấy. Hạnh phúc và vui sướng là cảm giác và cảm nhận, điều quan trọng là ở tâm trạng.”

hoặc là:

“Cái được người ta chẳng hay để ý; cái không được thì nghĩ nó to lắm, nó đẹp lắm. Thực ra sự sung sướng và hạnh phúc trong đời tùy thuộc vào sự thưởng thức nó ra sao. Người hiểu đời, rất quý trọng và biết thưởng thức những gì cho mình đã có, và không ngừng phát hiện thêm ý nghĩa của nó, làm cho cuộc sống vui hơn, giàu ý nghĩa hơn.

Cần có tâm lòng rộng mở, yêu cuộc sống và thưởng thức cuộc sống, trông lên chẳng bằng ai, trông xuống chẳng ai bằng mình "Tỷ thượng bất túc, tỷ hạ hữu dư", biết đủ thì lúc nào cũng vui "tri túc thường lạc".

Tập cho mình nhiều đam mê, vui với chúng không biết mệt mỏi, tự tìm niềm vui. Tốt bụng với mọi người, vui vì làm việc thiện, lấy việc giúp người làm niềm vui".
(Nguồn: *Hiếu Đồi- Tâm sự tuổi già* - Tác giả Chu Dung Cơ)

Phải có tinh thần lạc quan như thế thì dù có sống ở viện dưỡng lão hay ở nhà bạn cũng sẽ thấy vui sống trong cõi trần này. Bạn đồng ý chứ?

Mời bạn xem *Youtube Nụ Cười Và Nước Mắt của Cha Mẹ* do người viết thực hiện như lời kết luận cho bài tâm tình hôm nay của người viết nhé:

[Nụ Cười và Nước Mắt của Cha Mẹ - YouTube](https://youtu.be/kPdiZjJHTIk)
<https://youtu.be/kPdiZjJHTIk>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 614-ORTB 1041-52522)

Đi Thăm New Orleans, Louisiana

Mùa xuân vùng Fairfax, Virginia còn lạnh, ra khỏi nhà phải mặc áo khoác, khăn quàng. Tuy nhiên hoa xuân như đỗ quyên (azalea) rực rỡ đỏ đây, hoa dogwood hồng, trắng còn đây cành. Các loại hoa khác như hoa đào đã tàn, hoa hồng mới có nụ. Có hôm trời nắng rất đẹp nhưng có hôm trời âm u, mưa. Cũng không có gì phàn nàn, mưa cho cây tươi tốt, cho cỏ thêm xanh. Và lại người ta nói “mưa tháng 4 để có hoa đẹp tháng 5”.

Cuối tháng 4, khi con đi công tác ở New Orleans, tôi đi theo. Virginia còn lạnh nhưng khí tượng cho biết New Orleans, Louisiana ấm áp, thời tiết tốt lắm.

Từ Virginia đến New Orleans bay độ hơn 2 tiếng. Nơi thuê xe gần phi trường, họ giao chiếc xe 4 chỗ ngồi. Xăng ở New Orleans \$3.79 trong khi Virginia \$4.44.

Đại Cương:

New Orleans là thành phố lớn, đông dân nhất tiểu bang Louisiana, nằm gần sông Mississippi, gồm nhiều sắc tộc, đa văn hóa: Pháp, Mỹ, Đức, Ý, người Phi Châu, Việt Nam, Mễ... Vì nhiều sắc dân nên có nhiều lễ hội, dân tộc nào cũng muốn giữ gìn nguồn gốc văn hóa của đất nước mình. Lễ hội được nhiều nơi trên thế giới biết tiếng như Mardi Gras tổ chức hàng năm với y phục đặc biệt cầu kỳ, nhiều màu sắc vui mắt. Ngoài ra có ngày Tết của các dân tộc khác nhau: Tết ta, Tết tây, Tết, Mễ, lễ hội âm nhạc, ẩm

thực, thể thao... Lễ hội Jazz Fest ở New Orleans đông đảo người tham dự. Khu French Quarter, nhà thờ thánh Louis (St Louis Cathedral) thường có đông du khách và người địa phương thăm viếng. Hồ lớn Pontchartrain với cây cầu dài 24 dặm, nghĩa địa nhà giàu cũng đặc biệt hấp dẫn du khách. Ngoài ra còn có các đền điện lớn ngoại ô thành phố... Đại học Tulane New Orleans rộng lớn khang trang, là 1 trong 50 Đại học nổi tiếng Hoa kỳ, có nhiều giáo sư giỏi, gồm nhiều phân khoa: kiến trúc, luật, y, kinh doanh ...

Ngành du lịch mang lợi tức đáng kể cho New Orleans.

Du Ngoạn:

Sau khi nhận phòng khách sạn và nghỉ ngơi, buổi chiều các con đưa tôi đi lòng vòng các nơi gần khách sạn. Chúng tôi đến thị trấn (downtown) thấy các cao ốc xinh đẹp, cao nghều mấy chục tầng và cầu vượt vòng vèo. Khách sạn The Ritz - Carlton 18 tầng với các gian hàng bán quà lưu niệm, cafe, thư viện ở tầng hai... Nơi nào cũng rộng, từ gian hàng nọ đến gian hàng kia mênh mông, sáng rõ hàng hóa xinh đẹp, bày biện hấp dẫn. Khách có thể bị lạc dễ dàng vì cùng một tầng có nhiều thang máy. Nếu đi nhầm, thang máy sẽ không đưa đến nơi mình muốn đến.

Xe chạy ngang qua khu nhà người có lợi tức thấp. Là nhà riêng nhưng bé nhỏ, sân đầy cỏ dại, thấy những thanh niên, các người già da màu ngồi trước nhà hút thuốc, uống bia nhìn người qua lại.

Khi đến khu Garden District thấy các biệt thự xinh đẹp cây cỏ xanh tươi, hoa rực rỡ trong sân, hàng rào sắt bao quanh. Dọc theo lề đường rộng rãi khu vực này có hàng cây cổ thụ cả trăm tuổi cho bóng mát. Trận bão Katrina năm 2005 không làm hư hại nhà và các cây cổ thụ vùng này chẳng.

Xe cũng chạy ngang qua trường Đại học Tulane. Các con cho biết trường tốt nhưng học phí đắt, gần 70,000 Mỹ kim một năm. Tuy nhiên trường cũng cho học bổng toàn phần hay bán phần cho sinh viên nghèo, học giỏi.

Business District :

Khi chúng tôi đến khu buôn bán thành phố đã lên đèn sáng rực rỡ. Đường nhiều xe quá, nhích nhích từ chút nhất là khu French Quarter. Người đi bộ cũng đông. Các tiệm buôn vui mắt với hàng hóa và khách ra vào. Nhiều quán rượu, nhà hàng ăn uống có nhạc jazz. Tuy đậu xe trả tiền nhưng đến muộn hết chỗ đành phải quay về tìm nơi ăn tối. Đến tiệm Hải Sản đường Metairie, thấy nhiều người xếp hàng. Cô tiếp tân cho biết phải chờ khoảng 1 tiếng mới có chỗ bèn đi nơi khác. Crawfish ở New Orleans to gấp 3 lần crawfish ở Virginia, cua cũng to.

Oak Alley Plantation

Hôm sau chúng tôi đi thăm đền điện Oak Alley nằm gần sông Mississippi cách khách sạn khoảng hơn 2 giờ lái xe. Đứng từ công đền điện thấy tàu chạy trên sông. Chúng tôi đến khoảng 10 giờ nhưng bãi đậu xe gần đây, xe nhà, xe bus, xe van... Xe chạy gần đến đền điện thấy đồng

cỏ xanh mênh mông và những bò đang gặm cỏ. Không thấy con ngựa nào cả? Cũng có vài nhà nhỏ như nông trại trên cánh đồng gần đường cái. Gần đến đồn điền có ngôi nhà cổ kính rất to, đẹp với hai hàng cây cổ thụ hàng trăm tuổi trồng dọc hai bên lối đi vào ngôi nhà. Nhà bán vé nhỏ, xinh xắn nằm gần công. Nơi đây họ trồng hoa kiềng tươi tốt, có bàn ghế ngồi giải lao dưới tàn cây bóng mát. Tôi đến nhà bán vé lấy mấy tờ quảng cáo nhưng không vào bên trong đồn điền. Phòng bán vé cho biết phải đi bộ nhiều, khá xa. Theo tài liệu nơi phòng bán vé, chủ nhân trang trại và gia đình cư ngụ tại “nhà to” với trang trí của họ cách đây cả 100 năm được gọi là “big house”. Các bàn ghế giường ngủ, chăn nệm các nhà giàu thời xưa, gồm cả, dụng cụ nhà bếp...

Ngày trước các ông chủ trồng mía làm đường, trồng bông vải, chăn nuôi gia súc, gia cầm nên cần nhiều công nhân. Ngoài ra còn có vườn hoa phía đông và phía tây, cây trái cần chăm sóc, (West and East gardens) Các nhà nhỏ là nơi công nhân, các người giúp việc đồn điền nghỉ ngơi, ăn, ở. Phần lớn người giúp việc là người da màu. Họ được trả tự do sau nội chiến Nam-Bắc. Ngày nay người ta ép mía bằng máy. Tôi chẳng thấy ruộng mía nên không biết người ta còn trồng mía không. Nếu mua vé đi tua sẽ có thuyết trình viên thuyết minh rõ ràng chi tiết hơn nhưng với 2 đầu gối bị mổ, tôi ngại đi bộ xa. Buổi chiều nhà thơ MG và con gái đến đón tôi đi thưởng thức Cafe Du Monde và bánh beignets. Đây là chi nhánh. Tiệm chính ở French Quarter chờ lâu lắm mới có bàn. Nơi đây cũng đông nhưng không phải xếp hàng. Bánh Beignets ngon thật. Tôi có thưởng thức bánh Beignets vài nơi khác nhưng bánh New Orleans ngon nhất, theo tôi. MG cho biết bánh nên dùng khi còn nóng. Một ly cafe sữa nóng, 1 đĩa bánh beignets là no rồi, đâu muốn dùng thêm món chi khác. Lúc về nhà thơ còn tặng hộp Cafe du Monde nhãn xanh. Cafe Du Monde nhãn vàng có nhiều nơi bán nhưng chẳng mấy tiệm bán Cafe Du Monde nhãn xanh. Khách sạn nơi tôi ở có bán nhưng giá mắc gấp 3 lần tiệm Cafe Du Monde.

French Quarter:

Hôm sau chúng tôi đến French Quarter vào buổi sáng khoảng 9g30 và tìm được chỗ đậu xe. Các tiệm buôn đã mở cửa và thiên hạ đã xếp hàng dọc dài lê đường nơi tiệm Cafe Du Monde, chờ đợi từ 20 đến 40 phút mới có chỗ ngồi. Đi ngang quầy “To Go”, mua cafe, bánh mang về nhà, người đứng đợi cũng đông. Hai nhân viên đứng trao hàng, nhận tiền bộn bệu tíu tít. Thiên hạ xếp hàng để vào bên trong thưởng thức cafe nhiều lắm. Cái hàng dài ngoằn. MG dặn tôi là đừng ra Cafe du Monde ở French Quarter vì người xấu lợi dụng sắp hàng đông đúc móc túi, rọc ví... Tiệm Cafe Du Monde chính rộng lớn hơn tiệm chi nhánh, nằm gần sông Mississippi. Đứng ở tiệm thấy tàu chạy dưới sông. Cùng một dãy với tiệm cafe có những tiệm bán quần áo trẻ con người lớn, tiệm bán toàn cà vạt, đủ màu, đủ kiểu, tiệm bán y phục phụ nữ, ... giá tiền đắt hơn Virginia. Tiệm bánh ngọt và cafe, trà, quà lưu niệm rất đông khách. Lê đường rộng, nhiều bộ hành. Các chiếc xe bus to hop-on, hop-off với các hình ảnh trang trí vui mắt, chở đầy khách chạy qua lại chầm chậm trên các đường chính.

Chúng tôi đi bộ quãng ngắn đến Jackson Square thấy nhà thờ Thánh Louis (St Louis Cathedral). Nơi đây kẻ qua người lại, đông đảo, nhộn nhịp. Con đường trước nhà thờ có hàng dài xe ngựa đậu chờ đón khách... Xe bus 2 tầng với các hình vẽ vui, xe ngựa sơn xanh đỏ chở hành khách thăm viếng các nơi trong thành phố... Các lễ đường chung quanh nhà thờ và khu French Quarter rất đông người bộ. Họ xem các họa sĩ bày bán các bức tranh treo đầy kín trên tường rào nhà thờ. Có nghệ sĩ ngồi vẽ và có người ngồi làm mẫu cho họa sĩ vẽ chân dung. Phong cảnh nơi đây rất giống khu Montmartre Paris, Pháp. Có nghệ sĩ đường phố trình diễn âm nhạc. Cậu bé da màu chừng 15, 16 tuổi, đánh trống tài tình, nhiều người bỏ tiền vào cái nón trước mặt cậu. Nhà thờ St Louis to, đẹp và giữa sân, chung quanh bức tượng người ta trồng nhiều hoa hồng đang nở rộ. Chúng tôi đi ngược lại đến cuối đường, nơi có tượng Jeanne d'Arc được nước Pháp tặng cho tiểu bang Louisiana. Đối diện với Joan of Arc monument có tiệm cafe cũng đông khách nhưng không ai phải xếp hàng.

Xe chạy ngang khu nghĩa địa nhà giàu có tường rào, có cổng. Một người mặc sắc phục đứng ở cổng, nhiều người xếp hàng nhưng không ai vào bên trong, chưa tới giờ thăm viếng? Khi xe chạy đến gần nơi trình diễn nhạc Jazz thấy người ta sắp hàng thật đông, cái hàng dài ngoằn để mua vé nghe nhạc. Thật tình tôi chưa bao giờ thấy người ta sắp hàng dài như thế, dài gấp mấy lần ở Cafe Du Monde. Nhớ khi ăn tối chiều hôm qua gặp một trung niên Việt Nam. Anh cho biết anh ở Cali đến New Orleans xem trình diễn nhạc jazz. Vì là mùa Jazz Festival phải đến sớm mới mua được vé.

Hồ Pontchartrain (Pontchartrain Lake) :

Vào xế chiều chúng tôi đi xem mặt trời lặn ở Hồ Pontchartrain. Hồ Pontchartrain ở New Orleans rộng nhất trong các hồ Hoa Kỳ với diện tích 630 dặm vuông, hình bầu dục. Từ Nam đến Bắc dài 39 km, từ Đông sang Tây 64km, sâu từ 3.7m đến 4.3 mét. Gọi là hồ nhưng mênh mông chẳng thấy bờ bên. Mặt hồ phẳng lặng, nước xanh xanh. Người ta câu cá; xem chim, cò quanh hồ; thả thuyền buồm hay giải trí với bạn hữu trong những cái yacht sang trọng có đàn hát, ẩm thực... Cây cầu dài 24 dặm dài nối liền hai bờ Nam và Bắc. Cầu có thu tiền tô (bridge toll). Trên cầu mỗi dặm có ghi số thứ tự: số 1 đến số 24... Là người lái xe cũ tôi nghĩ các số nơi các cây cột thật ích lợi. Thí dụ xe bị trục trặc cần xe tow, họ sẽ biết xe hư đang ở cột số mấy trên cầu, tiện lợi quá. Bên kia cầu là ngoại ô nhưng cũng có khu buôn bán, cây xăng, nhà thuốc, tiệm thực phẩm, nhà hàng ăn uống và đường xe chạy rộng rãi, sạch sẽ. Khu nhà gần cầu, khung trang xinh xắn, cây lá xanh tươi, trông thanh bình no ấm. Có lẽ nhà, tiệm buôn được tái thiết sau bão Katrina tàn phá năm 2005 nên không thấy vết tích hư hại do trận bão lớn năm xưa.

Mặt trời xuống thấp dần, vàng rực góc trời Tây, phản chiếu ánh nắng chiều trên mặt nước xanh rất đẹp và từ từ biến mất nơi chân trời xa.

Thưa quý độc giả tôi ghi lại những gì nghe thấy trong chuyến đi ngắn ngày như “mù sò voi”, dĩ nhiên còn nhiều thiếu sót. Tuy nhiên càng đi nhiều nơi tôi càng ngưỡng mộ sự văn minh hiện đại, các bộ óc siêu việt người Hoa Kỳ. Họ thay tim, đổi thận, làm chân giả, cất nhà trên núi cao, xây cầu trên vịnh (bay), trên hồ sâu, xẻ núi làm đường hầm xe chạy... nghe như chuyện hoang đường nhưng có thật. Ngoài ra họ có lòng nhân hậu, phóng thích nô lệ, cứu mang những người không cùng tiếng nói màu da, cho nhà ở, tạo cơ hội học hành, tìm việc làm...

Tôi cầu mong mọi người trên thế giới trong đó có đồng bào tôi đều an lành khỏe mạnh, có công việc tử tế, không còn chiến tranh, hết dịch cúm Covid, trẻ em đến trường. Ai cũng sống bình an trong yêu thương.

Thương người và được người thương...

Ngọc Hạnh

Gửi Bạn Hiền

Mây trắng, trời xanh, ánh nắng vàng
Cám ơn nữ sĩ Đỗ Minh Giang
Đường xa chẳng ngại đi thăm bạn
Hàn huyên tâm sự chuyện xưa nay.

Quen biết đã lâu từ diễn đàn
Gặp gỡ bạn hiền vui rộn ràng
Bánh Pháp, cà phê cùng thưởng thức
Ước mong bạn mãi được an khang.

Ngọc Hạnh

NHỮNG BƯỚC CHÂN CỦA NGÀI

Vào những giai đoạn cuối đời,
một người đàn ông nhìn lui,
và nhận thấy rằng,
trong suốt quãng đường dài cuộc đời của mình,
trên cát có bốn dấu chân bước đi.
Đó là dấu chân của mình và của Thượng Đế.
Nhưng, ô kìa, trong những giai đoạn khôn khổ,
thì chỉ có hai dấu chân!
Vô cùng ngạc nhiên và thậm chí đau lòng,
ông ta nói với Ngài:
"Con thấy là chính
những lúc cùng quẫn nhất
thì Ngài đã bỏ con cô đơn..."
"Hoàn toàn sai rồi con ạ! " Thượng Đế trả lời,
trong những lúc con sa cơ lỡ vận,
chỉ có

vết chân của ta thôi,
bởi vì... lúc đó...
ta ôm con trên tay."

[\(Theo michelegabriel. Histoires a reflechir\) nũlan dịch](#)

XIN MẸN TẶNG CÁC EM BÉ Ở THẾ GIỚI THỨ BA

Những đứa trẻ bị con đói hành hạ, chúng rất lễ phép ngoan hiền.
Khi miệng đầy thức ăn chúng không nói chuyện, chúng không bỏ phí mẩu bánh mì nào.
Chúng không đùn thức ăn vô góc đĩa thành những cụm nhỏ.
Không hề nhăn nhó khi món ăn trên bàn được thu dọn.
Chúng không ném cho chó những miếng mỡ thừa từ miếng thịt đang ăn.
Tinh thần luôn trĩu nặng nên chúng sống rất khiêm nhường.
Chúng ngoan ngoãn kiên nhẫn chờ đợi để có được bữa ăn.
Các bạn an tâm đi, chúng không la lối om sòm đâu.
Khi chúng khóc ư? Rất trầm lặng, bạn không nghe được đâu.
Thân mình chúng nhỏ bé lắm, bạn sẽ không nhìn thấy chúng được đâu.
Chúng mò tìm hạt cơm trong cát bụi một cách thản nhiên.
Nhưng chúng sẽ nhắm mắt lại một khi ruột quặn đau vì đói.
Các bạn yên tâm đi, không, chúng sẽ không la hét đâu.
Vì chúng không còn hơi sức nữa: chỉ có đôi mắt có thể biểu hiện thay chúng.
Chúng sẽ khoanh tay lại để trên cái bụng phình to.
Chúng sẽ ngồi như thế để mọi người chụp hình, một tấm hình thật đẹp.
Và chúng sẽ từ từ ra đi về thế giới bên kia... một cách lặng lẽ, không phiền hà.
Những đứa trẻ ấy, chúng vô cùng ngoan hiền lễ phép...

[Nguồn: Camille 17t- Mots positifs - Nữ Lan dịch](#)

CÂU CHUYỆN VỀ QUẢ TRỨNG CỦA CHRISTOPHE COLOMB

Bây giờ là tháng 4, 1493.

Christophe Colomb đang ăn tối với những quý ông người Tây Ban Nha sau khi ông khám phá ra Thế Giới Mới; bỗng một người trong bọn họ tuyên bố:

- Cho dù tướng công không khám phá ra Thế Giới Mới, thì ở đây, xứ sở Tây Ban Nha này, là một đất nước sở hữu vô số người tài trí tinh thông trong ngành Vũ trụ học và Văn học, cũng sẽ có một người có một ý niệm tương tự và cũng sẽ đạt được cùng một kết quả như thế.

Dù lòng tự kiêu bị xúc phạm, Christophe Colomb chưa vội trả lời.

Ông cho gọi người mang đến cho ông một quả trứng.

Ông đặt quả trứng xuống bàn và nói:

- Thưa quý ông, tôi dám đánh cược rằng quý ông không thể nào để quả trứng này đứng vững, như tôi sẽ làm mà không cần sự trợ giúp nào cả.
Tất nhiên là mọi người đều cố gắng để cho quả trứng đứng vững ở phía đầu to của trứng... nhưng vô hiệu.
- Không thể nào được. Họ nói.
- Không được ư?
- Thế là Christophe Colomb cầm quả trứng, vỗ nhẹ vào phần dưới của nó, và đã đặt được quả trứng đứng vững nhờ chỗ lõm vừa được tạo ra.
- Ồ, đương nhiên rồi, ai ai cũng đều có thể làm như thế khi đập vào bên dưới quả trứng. Các thực khách trả lời.
- Mọi người ai cũng có thể làm được, nhưng từ này giờ không có ai làm cả. Thế thì việc khám phá ra Thế giới Mới của tôi cũng thế thôi:
Mọi người ai cũng có thể làm được, nhưng không một ai đã nghĩ ra điều đó.

Giai thoại này minh chứng một điều: *Cho dù chúng ta có khả năng thực hiện những điều vĩ đại, nhưng rất ít người trong chúng ta có ý nghĩ sẽ sử dụng tài năng của chúng ta để THỰC HIỆN những sự việc vĩ đại.*

Còn bạn của tôi thì sao, bạn sẽ thực hiện điều gì hệ trọng, bạn sẽ mưu việc gì đại sự nào?

KHUYẾT DANH - thái lan dịch

MỤ ĐIỆN

Không biết từ bao giờ tôi đã được ông chồng thân yêu của tôi, âu yếm đặt cho tôi cái tên chẳng êm ái tí nào là MỤ ĐIỆN. Hình như từ hồi... bỗng dung lòng tôi "*chợt từ bi bất ngờ*". Tự nhiên tôi thấy tội nghiệp các em sâu bọ, tôi không nỡ giết chúng, hoặc nhìn chúng bị chết dù chúng đã gây nên tội.

Thoạt đầu là những cây hoa hồng của tôi với những bông hoa mãn khai tuyệt đẹp. Mới hôm trước hoa còn khoe sắc thắm, đẹp rực rỡ khiến tôi đứng ngắm hoài không chán, quên cả tập thể thao, vậy mà ngày hôm sau đã "*giờ sao tan tác như hoa giữa đờng*". Tôi biết ngay thủ phạm là những em bọ nhỏ bằng móng tay út có tên là Japanese beetle, màu xanh nâu đang sung sướng nằm phè cánh nhọn sau khi nghiền nát cái nhụy hoa, làm những cánh hoa hồng của tôi rụng tơi tả. Có những cặp lại còn đang say sưa ca bài "*một chiều ái ân say hôn ta bao lần...*"

Thay vì bắt các em ném xuống đất, cho một cái đập bét bè be như ông hàng xóm tôi vẫn làm là xong, tôi lại không nỡ. Tôi suy nghĩ lắm lắm, tuy hoa đẹp cho người ngắm, nhưng nó lại là món ăn khoái khẩu nuôi sống những con bọ này. Thượng đế sinh ra như vậy mà.

Cũng như những con bò, heo, gà, tôm, cá, đang nhởn nhơ vui sống. Loài người chúng ta đem bắt giết chúng để làm nguồn thực phẩm. Có ai buộc tội chúng ta đem chúng đi hành quyết đâu. Sao tôi lại đang tâm giết những con bọ tội nghiệp đó chứ.

Lý luận như vậy, nên tôi lấy cái bao nylon, cẩn thận chọc nhiều lỗ thủng cho chúng thở. Mang bao tay mỏng, nhẹ nhàng nhón từng em cho vào bao nylon, em nào đang ân ái tôi tôn trọng, kiên nhẫn chờ cho các em xong xuôi tôi mới tóm.

Sau khi cho hết các em vào nhà tù êm ái, tôi còn tử tế cắt mấy bông hồng đã bị các em tàn phá cho vào bao cho các em tiếp tục xoi. Tôi đưa các em lên xe, phóng vù đến một công viên xa

nơi tôi ở, tìm một bụi cây, thả nhẹ các em xuống. Xong xuôi tôi thơ thới phóng xe về. Tôi hy vọng công viên ở xa, các em sẽ không nhớ đường trở lại mái nhà xưa, thăm mấy cây hồng của tôi nữa.

Một hôm, sau trận mưa to gió lớn, các chú sâu róm không biết ở đâu ra, bò lổm ngổm trên cái driveway nhà tôi trông gớm quá. Tôi sợ tất cả các loại sâu, nhưng tôi biết nếu tôi gọi ông chồng tôi, tất cả tính mạng chúng sẽ bị bay cái vèo không thương tiếc. Quả thật chúng có bề ngoài trông gớm ghiếc, nhưng tôi nghĩ tại Trời sinh ra như vậy, chứ chúng đâu muốn có hình thù xấu xí đó đâu, vả lại chúng cũng không làm hại ai, ngoại trừ ăn mấy cái lá cây.

Nghĩ như vậy, tôi vào nhà lấy bao nylon, rồi lấy một nhánh cây nhỏ bị gãy nằm trên bãi cỏ, tôi khều chúng vào bao, tóm chặt lại; đi bộ vào khoảng đường trồng có bụi cây hai bên; thả chúng xuống. Khi tôi quay lại nhà, lại có thêm vài con nữa bò ra ngoài. Tôi lại cho vào bao nylon và lại đem chúng đi thả nữa.

Ông chồng tôi đứng trong cửa sổ nhìn ra, thấy tôi cứ đi đi về về như vậy. Sau khi khám phá ra nguyên nhân, ông lắc đầu ngán ngẩm nhìn tôi phán một câu tôi nghe buồn 5 phút "Em đúng là con mụ điên."

Các chị em có nghĩ là tôi điên không? Hình như càng lớn tuổi, tôi càng cảm thấy tâm tính mình có nhiều thay đổi. Tôi rất sợ làm những điều tổn thương đến người khác. Cho dù người khác đó chỉ là những con vật tầm thường nhỏ bé, tôi cũng không muốn đối xử bất công. Tôi hài lòng chấp nhận làm con MỤ ĐIÊN dưới cái nhìn của những người bình thường như ông chồng tôi.

Hồng Thủy

ĐỪNG KẼ CÔNG

Sả thân công hiến giúp đời
Dĩ nhiên hứng chịu thiệt thòi hy sinh
Em đừng cứng ngắt biện minh
Kẻ công, kèn cựa, tảnh hanh với người.
Ý Nga, 21.5.2022

CHO EM THÊM MỘT CƠ HỘI

Ta tha thứ những chiêu lừa, bắt nghĩa
Trái tim ta tuy hành xử trang nghiêm,
Giữ lễ nghi khuôn phép được êm đềm,
Nhưng vẫn mở cho em một đường thoát.
Ý Nga, 21.5.2022

TRÁCH NHIỆM CỦA HƯỚNG ĐẠO SINH

Không phải chỉ quàng khăn
Đạt cho được “đẳng thứ”

HỒNG THỦY SẼ CẠN KHÔ

(*“Hong thủy sẽ cạn khô. Mạ non sẽ xanh mầm”*)

TRẦN ĐÌNH THỰC)

*

Khi toàn dân phần nộ
“Hong thủy sẽ cạn khô”
Ác đảng chung phần số
Theo Mác, Lê, Mao, Hồ...!

Hết cảnh đời bi thảm
“Mạ non sẽ xanh mầm”:
Toàn trai hùng, gái đảm
Giàu bác ái, từ tâm!

Nhỏ sạch loài Đồ rác,
Chính trị tuyển biệt tài,
Luyện quân sự lỗi lạc,
Xây dựng lại tương lai!

Tiên Rồng chung nòi giống
Nói tiếp bước Cha Ông
Quật cường tim **Phù Đổng**,

Mà phải luôn sẵn sàng
Dấn thân và giúp ích!

Không phải chỉ chạy rong
Rồi nửa đường đứt gánh
Mà phải thật góp công
Tích Củi và giữ Lửa!

Đâu ra đó rõ ràng
Để đàn em hãnh diện
Cờ Hướng Đạo về vang
Góp thành tích giáo dục!
Ý Nga, 19.5.2022

BONG BÓNG BÁT TỬ

(Tưởng nhớ Minh yêu dấu.)

*

Anh đổ sữa ra ly
Sữa phập phồng bong bóng
Bong bóng to cách chi
Em cứ ngồi mà ngắm.

-Bóng có “bèn” mấy khi?
(Anh nhìn em trên ghẹo)
Thì em đưa vào... thì
Không cho bong bóng... vỡ!
Ý Nga, 19.5.2022

Anh minh **Trần Nhân Tông...!**

Noi gương **Trần Hưng Đạo,**
Lý Thường Kiệt, Quang Trung
Hai Bà Trưng, Nguyễn Trãi...
Thế giới sánh vai cùng!

*

Nền giáo dục trong sáng:
Giữ gìn tiếng Nước ta!
Hãy bảo tồn văn hóa
Hỡi người Việt Quốc Gia!
Ý Nga, 19.5.2022

BUỒN LẮM THƠ ƠI!

Giận ta, người chẳng là người;
Giận người, bụng dạ ta cười chính ta.
Mắt ai đom đóm đổ hoa,
Mắt ta sàu sảo, lệ nhòa cả... thơ!
Ý Nga, 21.5.2022

SỢI VẮN, SỢI DÀI

Nàng cầu cứu Đào:

- Tuân sau Đào rảnh, dẫn tui đi xỏ lỗ tai nghe.

- Ủa, chớ hồi giờ bồ hồng biết mùi bông tai là gì hả? Mất nửa đời người. Sao tự nhiên húng bắt tui, đòi đâm tóc, đâm tai vậy?

- Tới hôm nay, tui vẫn cảm thấy đời đẹp như mơ, dù tai tui không lủng chỗ nào. Mà tại chàng nhắc lui, nhắc tới là phải xỏ lỗ tai, để mang cặp bông tai kim cương quà cưới của má chàng. Anh rất hãnh diện về món quà này. Nghe nói 5 *ca-ra* thì phải.

Bên kia đầu dây, có tiếng kéo ghề rột rột:

- Bồ chờ, chờ chút xíu. Tui ngồi xuống, lấy hơi, tui sắp sửa đứng tim vì... ganh với bồ đó. Bồ có chắc chắn, bồ nghe rõ không? Bồ có biết 5 *ca-ra* là bao nhiêu không?

Nàng cười khi khi:

- Ồ, tui nghe anh nói nhiều lần. Nhưng tui không nhớ rõ.

Nàng chợt nhớ đơn vị đo lường của “ta”. Hình như là lạng, phân, chỉ gì đó, bèn chỉnh lại:

- Nếu không phải 5 *ca-ra*, vậy thì 5 phân.

Tiếng Đào cười ré làm nàng giật mình. Đào vừa nói, vừa có dần lại trận cười:

- Thôi, thôi... đúng là con gà mờ. Hột xoàn to bấy nhiêu bò mang ở tai, chắc tai bò bữa trước, bữa sau thành tai... Phạt. Tui cho bò hai cái túi ny-lông của siêu thị, mỗi túi bò đựng một hột.

Đào hức hức:

- Bò... bò đi tìm cây thuốc, coi thử 5 phân là bao nhiêu. Chết, chết, tui cười sắp đứt ruột. Bò hỏi lại ông có phải 5 ly hay không? Mà nhớ nhen! Khoan kể cho ai nghe cái tài sản vĩ đại bò sắp có.

Nàng tên tò:

- Ủ, hình như 5 ly. Mà, mà bộ như vậy là nhiều lắm hả?

Đào bớt cười, lên giọng đàn chị:

- Chớ sao. Đưa vàng bạc châu báu cho mấy người như bò, phí của trời. Ủa, được rồi, thứ Bảy này tui dẫn bò đi.

Nàng vẫn bản khoăn:

- Đào biết chỗ nào làm đàn hoàng, hợp vệ sinh không?

Nàng nhớ, hồi nhỏ nhìn thấy những trẻ em cùng lứa mang bông tai, nàng thường cảnh nanh. Sau này, Ba nàng kể rằng, sở dĩ Ba không cho con gái xỏ lỗ tai, vì đã thấy trường hợp nhiễm trùng rất nặng.

Đào trấn an:

- Bò yên tâm. Xứ sở này làm gì cũng ngon lành. Tiếc là vành tai tui có hạn. Chớ không, tui đi xỏ vài chục lỗ rồi.

Đào cười hích hích:

- Được mang cái hột “xàn” bự như dzậy, phải cắt nửa lỗ tai, tui cũng chịu.

Đào hạ giọng:

- Ê bò, mấy thằng em của anh, ván đã đóng... thùng chưa? Hay là bò với tui làm chị em... cột chèo với nhau đi.

Nàng đã xỏ tai và ngoan ngoãn để chàng xỏ mũi dặt nàng lên xe hoa. Nàng đưa tay rờ rờ tai. Vậy mà “hạ tầng cơ sở” để mang bông tai đã hơn 20 tuổi. Đào không thành chị em bạn dâu với nàng. Tai nàng vẫn không thay đổi diện tích so với ngày chưa mang bông tai. Món quà cưới nàng đeo trong ngày vu quy của nàng, rồi cất kỹ trong tủ. Chỉ khi nhà chồng có tiệc tùng, cưới hỏi, nàng mới đem vòng nhẫn lấp lánh tròng lên đầu cổ như đồng phục của gia đình. Nàng đùa với Đào, người sang làm kim cương sáng thêm, còn người như nàng, chỉ làm hột xoàn thành hột xoàng thôi. Đào cười rúc rích:

- Ủa, biết rồi. Chỉ tình cho không, biểu không, đã đủ cho bò hát inh ỏi rằng, cuộc tình quá lớn, ôi biết nói gì cuộc tình lớn quá.

Chàng yêu nàng say đắm, *với những si mê khôn nguôi như buông vào tim/ Trong đáy tim anh yêu em...* Nàng yêu chàng bằng trọn trái tim sôi nổi của tuổi đôi mươi. Yêu chàng, nàng yêu cả đường đi, yêu cả tông chi họ hàng của chàng. Nàng muốn nói với chàng, *Your love's put me at the top of the world.* Tình yêu tròn trịa như trái mù u.

Nàng phơi phới chân sáo. Nàng đang nhìn thấy màu hồng ở khắp ngõ đường nhẹ thấm vào hồn. Bỗng, nàng vấp, chúi nhủi. Chân ướt, chân ráo về nhà chồng, cô em chồng nghinh đón bằng câu nói đùa: “Thời buổi này, chỉ cần thấy ra mấy hột xoàn, con gái theo rần rần.” Nàng sụt sùi:

- Đào coi, tình yêu tui trần quý biết bao nhiêu, mà trở thành vật chất, trần tục như vậy.

Đào ào ào:

- Ui, đúng là giặc bên Ngô không bằng mấy mụ cô bên chồng. Kệ mấy mụ. Bò đâu thêm mấy cái hột đó. Bò trả quách lại cho mấy con cà chớn đi.

- Thôi, làm vậy coi sao được. Tội anh đứng giữa, anh khổ tâm lắm.

Nàng làm bánh nậm mời nhà chồng. Vài tuần sau, cô em chàng gọi điện thoại rủ vợ chồng nàng đến cơm chiều. Cô em đãi món bánh nậm. Cô em nhận xét, miền Trung khô cằn, nghèo nàn. Cái gì cũng thiếu, chỉ có lá chuối là thừa. Bởi thế, cô em “hoàn thiện” món bánh nậm theo kiểu đồng bằng phì nhiêu của miền Nam. Cô em lấy bột gạo, pha chung với nước cốt dừa vào khuôn bánh tròn, phía trên cô em xếp kín những con tôm to (cô gọi là tép). Thuở ấy, tôm tép đắt gấp năm, gấp mười thịt bò. Đây thực là món ăn cực kỳ xa xỉ. Nàng thấy buồn cười. Vừa buồn, vừa cười. Nàng cười trong trí, đây là bánh đúc, loại bánh người xưa bảo muốn no nên ăn, chứ không phải bánh nậm thanh cảnh. Nàng buồn ra mặt. Chắc người ta “mát mẻ” theo kiểu bề trên: “Chuột sa chĩnh gạo, sướng nhé!” Chàng tương kế tựu kế, cố làm đẹp lòng đôi bên. Chàng nấu những món ăn gia đình chàng thích, dán nhãn *made by “my house”*. Rốt cuộc, phản tác dụng. Các em của chàng biết tẩy, đâm ra bực chàng, găm gù: “Ông đúng là làm chuyện ruồi bu. Mặc mớ gì phải hầu bả tới bên dzậy!”

Những khi gia đình chàng bàn về hột trong, hột đục, vàng núi, vàng non, nàng ngồi ngậm tằm, im phăng phắc. Chàng trách, nàng không hòa đồng. Nàng đành chịu, không thể tham gia câu chuyện, vì nàng thiếu kiến thức về nữ trang. Khi anh chị em nàng chuyện trò, chàng bỏ đi. Nàng rủ ngồi chơi, chàng giận dỗi: “Ba cái chuyện thơ văn, anh biết gì mà nói.”

Tự lúc nào nàng chẳng rõ, trái mù u đã chuyển thành trái ấu. Nàng sẫm soi, tránh những góc cạnh, để đỡ trầy xước.

Nàng đọc cuốn sách về đàn ông, đàn bà. Tác giả không phải bà con họ hàng gì với nàng. Cũng chẳng hàng xóm láng giềng. Ông John Gray ở tí tặn lục địa khác. Mà sao câu chuyện ông ấy kể, giống hệt cảnh hai vợ chồng nàng đi dự đám cưới hôm nào. Tháng Mười, trời tối thật nhanh. Chàng làm tài xế, nàng làm “lơ” xe. Công việc tuy chia rạch ròi, nhưng chàng chạy theo ý chàng, chứ không theo “tư vấn” của nàng. Nàng đoán, chàng đã rời xa lộ hơi sớm. Nhìn những tên đường, địa danh hoàn toàn không giống bảng hướng dẫn đường đi. Nàng dè dặt góp ý:

- Hay mình chạy trở ngược ra xa lộ đi anh.

Chàng nhú mày:

- Em thì chuyện gì cũng rành, cũng giỏi.

Chàng vẫn tiếp tục rẽ trái, rẽ phải quanh quẩn trong phố, chứ không hề có ý định quay ra xa lộ. Thuở ấy, vợ chồng nàng chưa biết đến phát minh *navigation*. Đi đâu cũng dùng bản đồ bằng giấy, ngang dọc mỗi bề một mét. Càng lúc, những con đường chàng chạy chẳng ăn nhập gì với bản đồ trên tay nàng. Nàng đề nghị tạt vào cây xăng hỏi đường. Chàng gắt:

- Không chuyện gì phải ghé hỏi cho rắc rối. Đi một hồi phải đến.

- Tất nhiên mình sẽ đến. Nhưng lúc nào? Người ta tan tiệc, mình đến làm gì nữa. Tới trễ quá coi cũng kỳ.

Chàng cau kinh:

- Đi ăn cưới. Chớ có phải trình diện hăng mà phải đứng giờ từng giây, từng phút.

Nàng bần khoản:

- Đẳng nào mình cũng trẻ ít nhất là một tiếng đồng hồ.
- Nếu em biết đường, em chạy đi. Còn không, làm ơn để yên cho anh lái, cứ lái nhái, nhúc đầu lằm.

Nàng nghẹn cổ, nhìn chằm chằm lòng đường. Nàng nhủ lòng, sẽ chẳng bao giờ góp ý, thêm lời, khi ngồi chung xe với chàng.

Vợ chồng người bạn đến chơi. Chồng Bắc, vợ Nam. Đến cửa, chưa thấy người, đã nghe giọng cô bạn líu lo:

- Bữa nay em đặc biệt làm mắm chung cho anh nè. Em phải chờ chồng em ra khỏi nhà, em mới nấu. Tại ảnh dân Bắc kỳ, không ngửi được mùi mắm chung.

Chàng coi bộ cảm động dữ:

- Trời, hàng độc, hàng hiếm à nhen. Anh phải cất kỹ, ăn từ từ.

Cô bạn quay qua nàng:

- Chị người Trung, chắc đâu biết mấy món miền Nam hả?

Cô bạn chẳng nhìn xem nàng gục hay lắc, nghiêng nghiêng đầu phía chàng, huyền thuyên:

- Chỉ có người Nam tụi mình mới hạp nhau thôi hén anh.

Anh bạn Bắc kỳ và nàng ngồi lạc lõng nghe hai người “Nam kỳ tụi mình” rôm rả chuyện trò.

“Sầu riêng ngon hết xẩy. Chỉ dân sành ăn mới biết thưởng thức. Chờ chờ, mắm dả rau, ngon bá cháy hén...” Anh Bắc kỳ lững thững ra vườn hút thuốc. Nàng thấy mình thừa thãi trong buổi mạn đàm của “đồng hương”, lẳng lặng xuống bếp dọn dẹp.

Một người quen sơ gửi gắm chàng sứ mệnh đặc biệt: bán giùm chiếc xe cũ của đứa con gái riêng của chị ấy. Cả cuối tuần, chàng hi hục đại trùng tu chiếc xe, o bế không thua gì xe của chàng. Có người gọi đến hỏi tình trạng chiếc xe, chàng thao thao:

- Xe của con gái tôi ấy mà. Nó chạy đàng hoàng lắm. Tôi để ý dầu nhớt đều đặn. Ông yên tâm, xe còn ngon...

Người ta đến coi xe, chàng lẳng xẵng tựa như ông bán hàng chuyên nghiệp. Chờ chàng hớn hờ tường thuật với chị ấy xong, rằng xe bán được giá. Nàng sa sầm mặt, dấm dẳng:

- Mình đâu có đứa con gái nào. Sao anh phải đặt chuyện bùm xùm như vậy?

Chàng xù lên:

- Em sao hẹp hòi. Người ta nhờ nói như vậy, cho dễ bán. Có mất mát gì đâu. Giúp bạn bè được chừng nào, hay chừng ấy.

Nàng mím môi:

- Nhưng đó đâu phải sự thật. Làm vậy là sai nguyên tắc.

Chàng gạt ngang:

- Em lúc nào cũng đúng, lúc nào cũng có lý. Vừa lòng chưa!

Chàng hằm hằm đi ra xe. Nàng thấy ngón tay mình run run khi bấm số gọi Đào. Đào tức tối:

- Thiệt tình. Hồng chừng ít bữa bà nhờ chồng bỏ bán xe của bà, biểu ông nói là xe của vợ ông, chắc ông cũng nhận lời. Tui thả tay luôn.

Những cuộc điện đàm với Đào là những dịp cho nàng kể lể, xả giận. Nàng mừng rỡ:

- Đào gọi qua, coi như tui thoát.
- Thoát gì? Khỏi rửa chén hả?

- Không, rửa chén tui đâu ngán. Mà từ chiều giờ, nghe trọn *top hit* ca sĩ ruột của ông chồng là mệt ngang xương.

- Nè, cho bò hay. Xã xệ bò chắc cũng đau mình, nhức mảy, khi nghe ông ca sĩ luật sư kể lể... *nắng Sài Gòn anh đi mà chợt mát*.

- Cám ơn Đào nhắc chừng. Tui để ý. Hồi nào anh có nhà, tui không nghe nhạc xưa nữa. Mà Đào ơi, sao tui không ưa nổi mặt má bầu của nường ca sĩ.

Đào cười rúc rích:

- Má bầu nhìn lâu muốn chửi hả? Sướng chưa? Tui nói giùm điều bò nghĩ trong đầu.

- Trời đất. Tui không có ý định chửi ai. Nhưng thấy mặt ca sĩ, nghe cổ ca, là tui muốn bịnh.

Đào cười lớn:

- Ê, bò có biết tại sao bò ghét cô ca sĩ không?

Nàng chưa kịp trả lời. Tiếng Đào gọn lỏn:

- Tại bò ghen.

Đào không thấy nàng trề môi, nhưng nghe rõ giọng nàng xuôi lơ:

- Còn lâu hà.

Nàng nghĩ, nếu có hiện tượng ghen, không chừng là dấu hiệu tốt.

Đào chép miệng:

- Nhiều người tưởng tui già kén kẹn hom. Đâu phải vậy. Tui cười nói rân rân, chớ nhiều khi một mình, cô đơn dễ sợ. Con cá trong lờ khóc đổ lờ con mắt, con cá ngoài lờ ngúc ngoắc muốn vô.

Nàng cười buồn, nhái theo một chuyện diều, chia sẻ nỗi niềm của bạn:

- Tui hiểu rõ nỗi cô đơn của Đào lắm. Tại tui lập gia đình mấy chục năm rồi.

Chàng và nàng chuẩn bị đến nhà bạn chơi chiều thứ Bảy. Sắp sửa ra cửa, chàng dừng lại, cúi cúi nhìn sàn nhà. Chàng treo chìa khóa xe lên móc. Chàng quày quả vào bếp lấy cuộn băng keo, cắt một đoạn. Chàng lồm cồm bò dọc hành lang, dùng miếng băng keo gom mảy sợi tóc rụng trên sàn. Những sợi tóc dài của nàng, chứ không phải sợi tóc ngắn của chàng.

Vài chục năm trước, thuở yêu thương ngập lòng, nàng đặt mua tận bên Mỹ tập nhạc *Ngàn Lời Ca* của nhạc sĩ Phạm Duy. Nàng nắn nót viết tặng chàng "... và xe tơ kết tóc giam em vào lòng thôi..."

Chuyện ngày ấy chúng mình giờ đây tưởng như chuyện thần thoại, chuyện cổ tích. Chàng vẫn lom khom quanh bàn computer của nàng. Nàng sốt ruột:

- Mình đi kéo trễ anh ơi. Tối về em sẽ thanh trừng, nhất định không sót sợi nào.

Giọng chàng khó chịu:

- Đi chơi mà sao phải stress dữ vậy.

Tự lúc nào, chuyện tóc tai của nàng trở thành đề tài "nhạy cảm" giữa vợ chồng nàng. Biết tính chàng "xung khắc" những sợi tóc rụng vô tổ chức của mình, nàng để ý dọn phòng tắm kỹ càng, không để sót tàn dư. Nàng tìm nhiều biện pháp ngăn chặn sự ra đi thiếu trật tự của lũ tóc. Nàng đổi các loại dầu gội, uống nước hạt chia, bôi dầu dừa... Ai mách mẹo gì, nàng cũng thử. Đôi khi bắt gặp những sợi tóc tội nghiệp của nàng trên xa-lông, chàng lắm bâm:

- Tóc em sao mà rụng tối ngày sáng đêm.

Nàng đùa:

- Anh đổi cho em đi. Tóc anh tha hồ rụng. Bao nhiêu em cũng dọn. Miễn tóc em đầy đủ, đầu yên đó, là em mừng.

Trong chương trình nhạc Văn Phụng, ca sĩ Châu Hà, với mái tóc ngắn, bà bảo: “*Suối Tóc* ngày xưa là nguồn cảm hứng để ông viết nhạc tặng bà, bây giờ đã thành suối cạn.” Dẫu suối cạn, nhạc sĩ Văn Phụng bên phím đàn cùng ca sĩ Châu Hà vẫn đong yêu thương đầy từng chữ, từng nốt nhạc của bài hát... *trong ý thơ, cung đàn và suối tóc mơ*... Đây là bức tranh hạnh phúc thật đẹp, nàng ngắm hoài không chán. Thuở xem chương trình này, nàng vẫn còn *liều xanh xanh lá loi*. Nàng không hề mơ chàng viết nhạc, viết thơ tặng nàng. Nàng chỉ ước ao, ngày nào khi suối cạn, nàng vẫn còn nhận được ánh mắt đắm thắm của chàng, dẫu hấp háy qua làn kính lão. Bỗng dưng, nàng nghe tiếng thở dài nhẹ nhõm của mình. Tóc ơi, *sợi vấn, sợi dài*. Chẳng lẽ phải *lấy nhau chẳng đặng*, mới được *thương hoài ngàn năm* hay sao?

Hoàng Quân

Trích lời ca trong các nhạc phẩm:

Em Là Tất Cả, nhạc ngoại quốc (*You're My Everything* by Santa Esmeralda), lời Việt Duy Quang

Top of the World by the Carpenters

Tôi Đang Mơ Giấc Mơng Dài của nhạc sĩ Phạm Duy

Áo Lụa Hà Đông của nhạc sĩ Ngô Thụy Miên, thơ của thi sĩ Nguyễn Sa

Ngày Đó Chúng Mình của nhạc sĩ Phạm Duy

Suối Tóc của nhạc sĩ Văn Phụng

Tóc Mai Sợi Vấn Sợi Dài của nhạc sĩ Phạm Duy

CHỜ NGƯỜI

Em mơ ngày hè nắng xôn xao
Thẹn thùng em đón tình anh trao
Tình yêu đẹp sẽ nhẹ nhàng đến
Bắt đầu nhe anh, mình yêu nhau.

Rồi đến mùa thu mắt em sầu
Lời tỏ tình ơi, anh ở đâu?
Lá vàng rơi lòng em khô héo
Sương lạnh hôn em, anh biết không?

Đừng để em chờ qua mùa đông
Tuyết rơi trắng lấm, buồn mênh mông
Hãy đến sưởi lòng em ấm áp
Đêm đông dài không còn băng khuâng.

Hay anh sẽ đến vào mùa xuân
Hoa hồng đỏ nở rộ ngoài sân
Em sẽ hái hoa chờ anh đến
Mộng nào đẹp hơn mộng ái ân?

Bốn mùa thương nhớ biết bao nhiêu
Xuân hạ thu đông trôi quạnh hiu
Còn lại bài Thơ em dang dở

Đợi anh về viết tiếp văn yêu!

KIMLOAN

Edmonton, May/2022

KHÔNG DUYÊN KHÔNG NỢ

Buổi trưa hôm đó, tôi đạp xe trên đường đi dạy, vừa quẹo qua ngã ba thì thấy ông thầy chủ nhiệm thời cấp ba đang chạy rề rề phía trước, mặc dù xe của thầy là xe máy. Vì cũng gần đến trường của tôi, và tôi ngại phải chào thầy nên cố tình đi thật chậm, nhưng thầy vẫn thấy tôi qua kính chiếu hậu trên tay lái, rồi vịn chiếc kính cho tôi nhìn thấy và vẫy tay ra hiệu cho tôi phải tiến lên. Tôi đành nghe lời, chạy lên song song với thầy. Thầy hỏi:

- Lúc này em sao rồi, công việc ổn chứ?
- Dạ, mới ra trường nên nhiều điều còn mới lạ.
- Từ từ rồi sẽ quen! Mà nè, em có người yêu chưa?
- Dạ, em chưa ...
- Vậy sáng mai ghé trường, thầy giới thiệu cho một mối.
- Thôi thầy ơi, em chưa nghĩ đến, vì muốn tập trung vào giảng dạy.
- Ôi, chuyện đó dài dài mà lo gì, còn chuyện duyên nợ đâu phải lúc nào cũng đến! Quyết định vậy đi!

Nói xong, chẳng chờ tôi phản ứng, thầy phóng xe đi cái rụp. Là phận học trò, thầy nói không được cãi, (chớ không phải là tôi đang... ế), nên sáng hôm sau tôi tranh thủ đi chợ sớm, rồi tạt qua trường cũ. Chỉ mới xa mấy năm, nên quang cảnh không hề thay đổi, khiến lòng tôi rung động, bồi hồi. Đang giờ học nên sân trường vắng lặng, tôi đi thẳng lên lầu hai, nơi có lớp học mà tôi còn vương lại bao nhiêu kỷ niệm, thầy chủ nhiệm thấy tôi liền bước ra, dặn tôi chờ dưới Phòng Giáo Viên.

Tôi đi hết một vòng hành lang rồi trở xuống dưới Phòng Giáo Viên. Giờ này ai cũng đứng lớp nên khá vắng vẻ. Ở góc bàn ngay góc phòng, tôi thấy thầy Quang, là thầy dạy Vật Lý, thuở đó nổi tiếng toàn trường với mối tình Thầy - Trò đẹp như cổ tích.

Khi chúng tôi vào lớp Mười, đã nghe về chuyện tình của thầy Quang và chị Cẩm Cát lớp Mười Hai, với khuôn mặt trái xoan, mũi dọc dừa xinh xắn, đôi mắt mơ huyền và mái tóc dài, đẹp như cô đào cải lương Thanh Nga. Chúng tôi học buổi chiều, hôm nào đến trường sớm là gặp chị Cát tan học, ôm tập vở đi bên cạnh thầy Quang đang dắt chiếc xe đạp, ra hướng ngoài cổng, về nhà chị Cát để thầy dạy kèm cho chị ôn thi đại học.

Hồi đó, trường tôi có một số thầy trẻ mới ra trường, trong đó có vài thầy sáng sủa, dễ thương, nổi bật nhất là thầy Quang, có cái miệng móm duyên, nước da ngăm ngăm và nụ cười rất hiền, làm bao trái tim học trò nữ rung rinh.

Tôi tính bước đến chào thầy Quang, nhưng mắt thầy mơ màng, vật vờ như thiếu ngủ, nhìn mông lung rồi gục xuống. Rồi thầy lại từ từ ngẩng mặt lên, mắt thầy đỏ ngầu và có hơi rượu tỏa ra khi tôi đến gần. Đúng lúc ấy, cô Tâm, dạy môn Sinh Vật, bước nhanh đến chỗ thầy Quang với ly nước chanh nóng, ngồi xuống ân cần giúp thầy uống nước, rồi nhẹ nhàng đỡ thầy ngủ ngay chiếc bàn.

Tôi gật đầu chào cô Tâm và bước ra cửa thì gặp thầy Lợi dạy Toán. Thầy Lợi giải thích:

- Nàng Cẩm Cát đậu đại học, ra trường, rồi chia tay thầy Quang, nên thầy ấy đang thất tình, khổ sở, tìm quên trong men rượu, nửa sống nửa chết cả tháng nay.

Thì ra là thế. Ái tình có sức mạnh ghê gớm, đã biến thầy giáo trẻ trung yêu đời thành một con sâu rượu tàn tạ, héo hon thậm thê quá sức tưởng tượng.

Bỗng tim tôi đập mạnh, chẳng lẽ... chẳng lẽ nào, thầy chủ nhiệm hẹn tôi đến đây để làm mai cho thầy Quang, giúp thầy ấy tìm lại niềm yêu đời! Chẳng lẽ nào “duyên nợ” đã đến với tôi như thầy đã ngấm ngấm nhẩn nhủ trưa hôm qua? Chẳng lẽ nào ông tơ bà nguyệt đã chọn tôi cho sứ mệnh đầy thử thách nhưng rất... êm ái này? Tôi chưa có “kinh nghiệm tình trường” nhưng tôi sẽ cố gắng, vì... thầy.

Tự dung tôi thấy hồi hộp và cũng thấy vui, dù trước đây chẳng có tình ý gì với Thầy (vì hồi đó thầy là hoa có chủ), nhưng giờ đây thầy ấy độc thân, lại đang yếu đuối nên tôi sẽ sẵn sàng giúp đỡ, ngại gì chứ! Tôi nhìn vào Phòng Giáo Viên, vừa ngắm thầy Quang đang ngủ mê man, vừa thăm thì:

- Thầy ơi, thầy cứ say hết hôm nay, cứ trút hết nỗi buồn đau cho nhẹ lòng, rồi em sẽ đến. Em không đẹp sắc sảo như chị Cát, nhưng em dễ thương (các bạn em nói đó nghe), và em... có duyên (cái này em... bịa). Em hứa sẽ làm cho thầy thấy rằng, cuộc đời còn rất đáng yêu, chưa phải là tận thế đâu ạ, thầy thân mến của em!

Đang bay bổng nghĩ suy, thầy chủ nhiệm đứng trước mặt tôi hỏi nào không hay. Thầy kéo tôi ra một góc xin lỗi liên hồi:

- Thầy xin lỗi em, sáng nay thầy Tấn có cuộc họp đột xuất với Thành Đoàn bên Sở Giáo Dục. Tôi ngờ ngác:

- Thầy Tấn nào ạ?

- Thầy tính làm mai cho em với thầy Tạ Ngọc Tấn, thầy giáo mới về trường.

- Ủi giời, Tấn chưa đủ nặng sao mà còn thêm Tạ nữa? Em vốn không thích mấy người bệ vệ!

- Thì tên họ người ta thế thôi, chứ bên ngoài thầy ấy... mong manh trẻ trung lắm.

Tôi nhìn vào Phòng Giáo Viên, xịu mặt:

- Chứ không phải là... thầy Quang sao?

- Ôi, cái thằng luy tình, yếu như bún thiêu ấy, không hợp với em đâu.

- Sao thầy biết là không hợp? Vả lại, em muốn... cứu vớt đời thầy ấy cơ!

- Vớ vẩn! Thầy ấy bây giờ sợ các cô nữ sinh còn hơn là sợ... ma, đừng có mơ với mộng.

- Sao thầy lại so sánh chúng em với... ma?! Nhưng em đâu còn là học trò của thầy ấy?

- Thôi quên đi! Tuần sau chịu khó trở lại trường gặp thầy Tấn nhé, còn thầy Quang có cô Tâm lo rồi.

Nói xong, cũng như lần trước, thầy bước đi, chẳng đợi tôi trả lời. Về nhà, tôi nói chuyện với thằng cháu, con của bà chị Cả, đang học ở trường cũ của tôi, xem nó có biết thầy Tấn mập ồm tròn méo ra sao, nó la lên:

- Trời đất ơi, ông thầy đó là Bí Thư Đoàn trường, là “bôn sê vích” đó, Di biết chưa?

- Chuyện nhỏ! Chúng ta đang sống trong chế độ này, đi học thì phải vào Đội, đi làm thì vào Đoàn là chuyện bình thường, Di cũng đang là bí thư chi đoàn đó thôi!

- Nhưng Di là miễn cưỡng, là bị ép buộc, còn thầy Tấn là hăng say, là say mê, nghe nói là thầy là “cảm tình Đảng”, đang phấn đấu làm đảng viên đó!

Tôi hơi... ớn, nhưng vẫn vớt vát:

- Mà ông dạy môn gì, chuyên môn ra sao, tướng tá mặt mũi thế nào?

- Ông dạy Văn!

Rồi nó nháy mắt, cười mím chi:

- So với “nhân sắc” và tính tình thầy Quang thì thầy Tấn không bằng một góc.

Thằng quý sứ! Nó hiểu rõ tâm can của Di nó luôn hà. Té ra, thầy chủ nhiệm nghĩ thầy Tấn dạy Văn, và chúng tôi cùng là bí thư chắc sẽ hợp nhau, nhưng thầy quên rằng tôi là một “bí thư phản động”!

Một thời gian sau, thầy Quang và cô Tâm cưới nhau, dù thiên hạ xầm xì đó là đám cưới tình một chiều, là đôi đũa lệch, là đám cưới thầy Quang muốn trả thù đời, nhưng bằng tình yêu chân thật, cô Tâm đã cảm hóa trái tim thầy, họ đã sống hạnh phúc.

Còn tôi, không nghe theo lời mai mối của thầy chủ nhiệm, rồi bỏ trường cũ thầy xưa đi vượt biên, chẳng biết thầy Tạ Tấn bây chừ ra sao!

KIM LOAN

Edmonton, Tháng 4/ 2022

TÌNH CHA [1]

Chưa từng lên núi Thái Sơn
Nhưng con rất rõ công ơn Ba rồi!
Nuôi con, em, cháu, răn hoài:
- Phải luôn học hỏi, tìm tòi, sáng soi!

Khuyên con: - *Học sử, thương nòi*
Noi gương yêu Nước, ra khơi, vào đời!

*

Tiền con ra biển nổi trôi
Bao nhiêu nguy hiểm thành thoi chờ... mỗi
Mất buồn rười rượi, thương ơi!
Ôm con lần cuối, nghẹn lời, lệ rơi
Vòng tay ấm, chẳng nở rời
Tim con ập ủ hơi Người làm vui.

*

Trải bao bão tố dập vùi
Vi đàn con nhỏ chẳng lùi một ly
Tránh điều vô bổ cầu kỳ
Ba làm gương sáng oai nghi dẫn đường.

Không ăn chơi, tánh khiêm nhường
Ba mang cả một đại dương phi thường
Cho con học hỏi, noi gương
Đi theo chính nghĩa hữu hương, kiêu hùng.

Ý Nga, 17.5.2022

TÌNH CHA [2]

THI SĨ HAY NHÀ THƠ?

Không độc giả, nhà thơ nào muốn viết?
Thơ đây... nhà sao khoe nguyệt, gió, mây?
Một nhà... thơ chất chữ nghĩa chắt, đây
Có âm áp hơn một người... thi sĩ?

Ý Nga, 17.5.2022

GIẾT THỜI GIAN?

Bung ra con giận đùng đùng
Người ta má trợn, mang phùng mắng nhau
Em không “áo giáp” mặc vào
Tránh xa! “Pháo kích” ào ào, tứ tung!

Tên bay, đạn lạc trùng trùng
Chỉ là chuyện nhỏ, họ dùng... “đại liên”
Địa cầu sao lắm người điên?
Thời gian không quý, kết duyên... tử thân!

Ý Nga, 17.5.2022

EM MẮNG AI MÀ TAI TÔI KHỔ!

Xếp hàng mấy tiếng đợi phiên
Ôi con Covid gây phiền nhiễu ghê!
Kẹt xe, máy tắt, nhiều khê
Người quen nổi giận, mắng tề... tai rồi!

Một ngày phung phí dần trôi
Tiếc thời gian quá! Ra ngoài làm chi?

(Kính nhớ về Ba, quý Chú, Bác, cậu
Hoàng Trùng Dương
và bạn hữu thân tình của Phụ Thân.)

*

Công lao vất vả để dành
Nhuòng con, ăn nhịn, khổ hình mỏng manh
Sau con Quốc Hận, tan tành
Thương người mất sạch sành sanh, rành rành:
Cả đời thỉnh lặng thiện hành,
Âm thầm tích đức, hiền lành mưu sinh.

Bạn bè khâm phục: - *Thông minh!*
Luôn là một vị cứu tinh chân thành!
Hữu tài, xem nhẹ hư danh
Ngọt lành san sẻ ngọt ngành em anh.

*

Thương thời hiếu thảo vụt nhanh
Con chưa đáp đủ đã đành biệt ly!
Tuy âm dương đã phân kỳ
Con luôn kính quý, khắc ghi ân tình.

Thong dong tiên cảnh an bình
Cầu Ba yên tĩnh đạo quanh non bồng
Bài thơ nho nhỏ vài dòng
Thay âm róc rách nước trong, suối cười;
Nén hương thấp nổi ngậm ngùi
Mong Ba ấm áp trên Trời cùng Anh.

Ý Nga, 17.5.2022

ĐAU

(Kính chia sẻ cùng quý Độc Giả và quý
Trưởng Hướng Đạo có người thân đã ra đi vì
con đại dịch Covid 19.)

*

Trái tim dung lượng bao nhiêu
Mà em chắt chứa đủ điều đón đau?
Tang em, anh, cậu... quán đầu
Đêm ngày khan cổ kính cầu hướng tâm.
Ý Nga, 17.5.2022

Ý Nga, 17.5.2022

TRÁI TIM CỦA CHA

(Thành kính tưởng niệm và tri ân: tất cả các
QUÂN, BINH CHỨNG cùng toàn thể QUÂN,
DÂN, CÁN, CHÍNH và LỰC LƯỢNG CẢNH
SÁT VIỆT NAM CỘNG HÒA
đã và đang chiến đấu cho một VIỆT NAM
KHÔNG CỘNG SẢN.)

*

“Có những người cha an hưởng được tuổi già vô
tư lự,
nhưng cũng có những người Cha không thể an
phận,
vẫn còn khắc khoải vì ý nguyện chưa thành...
Trái Tim của Cha vẫn như muốn nổ tung ra...”

TRẦN ĐÌNH THỰC

*

Cha nén lại ngàn đau thương tức tối
Đoàn hùng binh phải chịu cảnh vong gia!

*

Bao nhiêu máu bị bạo quyền vắt cạn
Cha sức tàn, lực kiệt gánh nỗi oan
Đêm bế bàng, ngày nhần nhin gian nan
Thời nhiều loạn! Ôi công cùm nghiệt ngã!

Giận tím ruột phờng ngu si cận bã,
Hận bầm gan, thương Chiêu Hữu giữ làng,
Cha rõ ràng chiến đấu giữ giang san
Nhìn Nước mắt lệ dân ta lã chã!

Đây đau đón, tim đen bầm buồn bã
Bắc, Nam, Trung bao đồng đội vẫy vùng
Hận Hán tà, Cộng ác tim nổ tung
Giặc tra tấn bằng đòn thù hèn hạ!

*

Nếu hiếu thảo hãy giữ Nhà con ạ!
Chớ la cà những bàn nhậu, múa, ca
Máu của Cha đã đổ, giữ san hà
Con để mất thời còn chi chí cả?

Ý Nga, 17.5.2022

CẦN THIẾT

Đôi khi tôi cần một người đàn ông,
Để sai vặt chuyện trong nhà ngoài phố,
Hay những lúc trời chuyển mùa đổi gió,
Tôi có người để tâm sự buồn vui.

Ăn cơm tắm rửa xong, định ngả lưng ra sô-fa coi ti vi thì điện thoại rộ lên. Tôi biết ngay là Hoa. Tôi cầm phone nói luôn một lèo:

- Chuyện mưa nắng California hôm qua nói rồi, còn chuyện gì nữa đây?

Hoa cười rúc rích:

- Thì chuyện mưa nắng California. tiếp theo...

Thế là thay vì nằm coi ti-vi, tôi nằm ôm phone mặc tình cho con bạn nói cho sướng miệng. Điều mà tôi gọi là “Chuyện mưa nắng California.” là đủ chuyện trời ơi đất hỡi xảy ra ở California. Từ chuyện giá nhà đất, chuyện chợ búa, chuyện các ca sĩ Việt Nam, đến chuyện những cặp vợ chồng bỏ nhau, kiện nhau.

Xong màn tạp lục Hoa đi vào chủ đề chính là... tôi:

- Còn bỏ bao giờ lấy chồng cho tớ được ăn cưới lần nữa? Chuyện anh Thịnh đến đâu rồi?

Tôi gắt lên:

- Tao đã nói là không bao giờ có hai chuyến xe hoa trong đời tao, biết chưa? Tao không cần đàn ông, anh Thịnh vẫn chỉ là anh Thịnh, là một người bạn tốt của gia đình tao bấy lâu.

Hoa không buồn tha:

- Nếu bỏ cảm thấy không thích anh Thịnh thì để tớ kiếm cho một người lý tưởng đúng như mơ ước.

- Ở đâu mà có sẵn vậy? Tòì hỏi giọng châm chọc.

- Ở...t hi tớ sẽ... tìm bạn bốn phương. Nghe nè: Thiếu phụ 45 , mộng mơ...

- Thôi dẹp đi, có người lý tưởng bằng xương bằng thịt ngay bây giờ tao cũng không thèm đâu, tìm chi cho mất công.

Hoa vẫn còn tiếc rẻ:

- Bỏ còn tuổi xuân phơi phới mà gàn bướng quá, chỉ vì giận một người đàn ông mà thù ghét tất cả đàn ông. Rồi xem được bao lâu!

Hoa cúp phone rồi, tôi cũng không thành thói coi ti-vi được nữa. Đôi lúc những lời khuyên của Hoa cũng làm lung lay bức tường thành do tôi dựng lên đã 3 năm nay kể từ khi vợ chồng tôi ly dị.

Cung là tình yêu đầu của tôi, chúng tôi đã có một mái gia đình hạnh phúc suốt mười mấy năm trời. Vậy mà anh đã có tình yêu khác cũng thiết tha, cũng mãnh liệt như anh từng yêu tôi. Anh đã ly dị tôi .

Đó là một biến cố kinh khủng nhất trong đời tôi, đến bây giờ nghĩ đến tôi còn đau đớn bàng hoàng. Một tình yêu như thế, một tình nghĩa vợ chồng như thế, mà bỗng chốc đã vỡ tan không thể hàn gắn được.

Tôi thù ghét Cung, ghét cả lũ... đàn ông, và bướng bỉnh tự hứa không bao giờ yêu ai, kết hôn với ai nữa. Đưa con trai duy nhất của tôi và Cung đã 18 tuổi. Ba năm qua hai mẹ con sống với nhau dù chênh vênh, dù sút mẻ vì thiếu vắng một người chồng, một người cha, nhưng cũng quen dần.

Năm nay Tú vào đại học ở Austin, tôi muốn con học ở ngay thành phố này nhưng Tú không thích, chả lẽ tôi bắt con phải chiều theo ý mình thì ích kỷ quá.

Hai mẹ con bàn nhau Tú cứ đến Austin học trước, tôi từ từ thu xếp công việc và bán nhà lên sau. Bao nhiêu kỳ vọng và tình thương tôi đều dành cho Tú, nhất quyết chẳng bao giờ hai mẹ con rời nhau, rồi Tú sẽ tốt nghiệp đại học, sẽ có việc làm, sẽ lấy vợ, có con. Tôi sẽ ra tay chăm sóc nhà

cửa con cái cho nó, sẽ đỡ dần vun đắp hạnh phúc cho vợ chồng nó. Đòi tôi hạnh phúc chẳng ra gì, đòi con tôi phải tốt đẹp hơn.

Tôi vẽ vôi và mong ước thế, không biết đường đời có thẳng tắp cho tôi đi không? Hôm tiễn con đi Austin tôi buồn héo người, trở về căn nhà vắng chỉ mình tôi, tôi đã khóc quá chừng. Đến Austin, Tú gọi phone cho tôi, tôi lại khóc làm cho Tú cũng khóc theo. Mấy tháng nay tôi sống với niềm tin là từ giờ đến cuối năm hai mẹ con sẽ đoàn tụ như cũ.

Chiều nay đi làm về tôi ăn cơm sớm để còn làm vài công việc. Cái cánh cửa trong phòng ngủ bị bung tấm ván ép mỏng ra nên cửa xệ xuống, khó mở ra đóng vào, cần phải đóng lại mấy hàng đinh nhỏ. Rồi một cái bếp bị hư, bóng đèn bị cháy....

Trời ơi, sao bao nhiêu thứ không bình thường đến cùng một lúc như thế này?

Suốt ba năm qua dù tôi đã khẳng định mình có thể sống suốt đời không cần một tên đàn ông nào bên cạnh, nhưng tôi vẫn ngầm hiểu rằng... có còn hơn không!

Biết bao chuyện lật vật tôi đã phải đụng tay tới, lòng can đảm của tôi cũng mòn theo năm tháng. Tôi chẳng vui về gì khi đẩy cái máy cắt cỏ ị ạch mấy tiếng đồng hồ mới xong mảnh sân nhỏ sau nhà. Vừa cắt cỏ tôi vừa khấn vái thầm:

- Cỏ ơi, có thương tôi thì đừng mọc nhanh nhé!

Cái xe của tôi cũng kiếm chuyện, một hôm bị chết máy dọc đường tôi phải đứng ở highway nắng gió hai tiếng đồng hồ mới có người quen đến chở về nhà và nghỉ một buổi làm.

Ôi, bao nhiêu thứ vật vãnh của cuộc sống đang về hòa nhau làm khổ thân tôi.

Những ngày hạnh phúc xưa tôi nào biết cuộc đời có nhiều cái khổ như thế. Tôi có thú đi chơi xuyên bang, mỗi năm vào mùa thu, hai vợ chồng và con lên xe đi về những tiểu bang xa để ngắm những cánh rừng lá vàng lá đỏ, để ngắm cả đất trời đang chuyển sắc thu. Hay đi thăm những danh lam thắng cảnh và hưởng những hương vị ngon lạ của từng nhà hàng, từng địa phương.

Cung lái xe, tôi ngồi bên cạnh nhìn ngắm cảnh bên đường, còn thằng Tú có khi đang ngủ trong xe. Có lần vào ban đêm, xe chạy trên highway vắng, hai bên là cánh rừng đen kịt hoang vu. Biết tôi nhát gan Cung đã hỏi đùa tôi:

- Nếu bây giờ xe hư giữa đường em có sợ không?

Tôi đã trả lời đầy ắp tin yêu:

- Không hề sợ, có anh bên cạnh là em được che chở rồi.

Bây giờ đôi lúc nhớ con tôi muốn lái xe xuống Austin nhưng tôi ngại đường xa lỡ xe cộ hư lấy ai mà che chở?

Chưa kịp ra tay làm việc gì thì điện thoại reo,. Tưởng là Hoa, tôi cầm phone lên định “van xin” nó tha cho tôi hôm nay không tán dóc sự đòi được vì bận rộn lắm. Nhưng lại là phone của Tú, tôi mừng vui dù mới hôm qua hai mẹ con cũng đã nói chuyện với nhau rồi. Lần này Tú nói:

- Mẹ ơi, con muốn nói với mẹ một chuyện quan trọng. Mẹ nghe nhé?

- Con đừng có nói mẹ tìm hiểu bác Thịnh nghe, mẹ vẫn coi bác ấy là bạn của gia đình mà thôi

- Chính con đang muốn nói điều ấy vì con suy nghĩ hoài và chợt khám phá ra tại sao mẹ không sống cho đời mẹ mà cứ sống vui buồn theo con làm gì? Mẹ đừng hý sinh vô lý quãng đời còn lại của mẹ cho con. Bây giờ con học ở Austin, mẹ bán nhà theo con, rồi mai này ra trường con có job ở tiểu bang khác, mẹ lại bán nhà theo con nữa sao? Con sẽ có đời sống riêng của con. Nhưng chúng ta không bao giờ mất nhau đâu.

Tôi cảm thấy hụt hẫng và băng khuâng vì cú phone của Tú, nó có lý, tôi không thể bám theo con như cái đuôi làm gánh nặng vô hình cho nó.

Tôi nhủ tôi phải can đảm lên, từ cuộc sống ba người, còn hai người. Nay đường dài chỉ còn lại mình tôi.

Tôi... hăng hái ra vườn sau, vào nhà kho tìm đinh búa để sửa cánh cửa trước kéo mỗi lần đóng mở nó nặng nề và kêu cọt két, nghe... rùng rợn, làm cho tôi... sợ ma.

Tôi bới chỗ nọ, tìm chỗ kia, mãi mới thấy hộp đinh mang vào nhà.

Chỗ hư cánh cửa từ trên cao, tôi phải mang ghế ra để đứng lên, tôi biết mình phải cẩn thận kéo có trượt chân ngã xuống bất tỉnh chẳng ai hay.

Tôi tự coi mình... như một thằng đàn ông, hùng dũng đứng lên ghế vững vàng rồi cầm búa, cầm đinh. Thế mà ngay phút giây này tôi chột chạnh lòng nhớ những công việc như thế này Cung chỉ làm một chút là xong, còn tôi thì mãi loay hoay.

Ôi, ước gì bây giờ có một người đàn ông bên cạnh, anh ta sẽ đứng trên ghế chứ không phải tôi, còn tôi sẽ đứng trên thảm, tha hồ mà chỉ huy mà phê bình.

Thôi, đừng có mơ hão huyền, nhất định đời mình không cần đàn ông. Tôi tự nhủ và hiên ngang gờ búa lên. Phập! Một cái đau chết điếng! Tôi hét lên, búa rơi, đinh rơi và tôi nhảy khỏi ghế, ngồi xuống đất ôm lấy ngón tay đang chảy máu ròng ròng.

Vừa đau vừa tủi thân và hận đời khiến tôi khóc nức nở như đứa trẻ bị lạc mẹ.

Đang lúc máu đồ lệt rơi thì chuông cửa reo. Ai đến giờ này nhỉ? Tôi không muốn đáp lại nhưng tiếng chuông cửa vẫn tiếp tục không tha. Tôi cố lết ra mở cửa và thấy Thịnh, tay xách túi đồ chắc mới đi chợ mua về. Anh chào tôi bằng nụ cười, nhưng tắt ngay khi nhìn thấy ngón tay tôi đang chảy máu. Anh quăng túi đồ lên bàn hấp tấp và lo âu hỏi:

- Em sao thế?

Dù đang đau tôi cũng nhận ra Thịnh đã thay đổi cách xưng hô, không gọi tôi là “chị” như lâu nay anh vẫn gọi tôi. Còn tôi vẫn lịch sự như cũ, mặt vẫn lạnh tanh như cũ:

- Thưa anh, tại cái búa...

- Búa rơi vào tay em hả?

- Thưa anh không. Tôi đóng đinh mà đóng vào tay mình.

Thịnh ra lệnh y như mình là chủ nhà:

- Ngồi xuống đây để anh băng vết đau cho. Nhưng mà sao em cứ thưa gọi với anh mãi thế?

Tôi đáp ứng:

- Thưa anh... tại... bởi... là vì...

Không cần nghe tôi trả lời hết câu anh đi vội vào phòng tắm để lấy bông băng. Bao lâu nay là bạn thân của Cung, của gia đình tôi, anh đã quá quen thuộc mọi thứ trong nhà này rồi.

Tôi ngoan ngoãn ngồi yên trên ghế để cho anh băng bó ngón tay. Anh ngồi dưới chân tôi, đã lâu rồi mới có bàn tay đàn ông chạm vào tay tôi gần gũi và thân mật như thế này, một cảm giác lạ lùng chạy khắp người tôi. Hình như những ngón tay tôi nóng bừng trong bàn tay anh.

Tôi cảm động len lén nhìn anh, nét mặt và cử chỉ của anh là bao nhiêu ân cần âu yếm. Tôi ngại ngần định rút tay về, nhưng Thịnh đã giữ chặt lại, anh ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt tôi:

- ĐỪNG em, nghe anh nói...

Tôi vờ lạc hướng ngẫu thơ:

- Anh muốn dặn dò tôi cẩn thận với đinh búa chứ gì. Cám ơn anh hôm nay tôi đã... rút kinh nghiệm rồi.

- Tại sao em lại chạy trốn chính mình như thế? Anh muốn nói yêu em mà.

- Thưa anh... thưa anh...

Tôi lí nhí không nói nên lời, cố gắng chống đỡ nhưng bức tường thành trong tôi đã rung rinh càng thêm rung rinh trước ánh mắt thiết tha và lời nói chân tình của anh. Anh nói đúng, tôi không thể chạy trốn tôi mãi được.

Dường như ông trời đã sắp đặt sẵn, nói như thuyết nhà Phật có duyên thì đến với nhau, không duyên thì sẽ lìa nhau như tôi và Cung. Vợ Thịnh qua đời vì một căn bệnh cùng thời gian gia đình tôi đổ vỡ nên tôi và Thịnh bỗng trở thành hai kẻ cô đơn. Anh thường xuyên đến thăm tôi, tình cảm anh dành cho tôi ngày càng có nghĩa tình yêu hơn là tình bạn.

Có thêm một người, thêm một tiếng nói, căn nhà không còn trống vắng nữa, tôi cảm thấy ấm lòng. Nhìn túi đồ trên bàn tôi hỏi Thịnh để che dấu bớt gương ngùng:

- Anh mua gì thế?

- Anh mới mua hộp trà ngon, anh không biết cách pha trà nên mang đến nhờ em pha hộ.

Pha trà thông thường đâu có gì khó, mà nếu anh cầu kỳ, tôi có tay nghề như mấy người Nhật chuyên môn uống “trà đạo” đâu mà anh đến nhờ tôi?

Pha trà và uống trà kiểu nào cũng mất cả tiếng đồng hồ. Tôi thừa biết anh chỉ kiếm cớ đến gặp tôi thôi.

Thịnh chột hỏi:

- À, em đang sửa cái gì vậy, để anh làm cho...

Tôi hớn hờ kể luôn một mạch, cứ làm như tôi vừa thuê được anh thợ về sửa chữa tất cả những thứ hư hỏng trong ngôi nhà này:

- Cánh cửa phòng ngủ nó bung ra, anh đóng lại giùm. Vớt lại một cái bếp bị hư, cái bóng đèn không cháy. Còn nữa, cái chốt cửa bị lỏng, cái vòi nước trong phòng tắm bị nhỏ giọt bấy lâu nay.

Còn thêm nữa cái... cái...

- Thôi thôi... em kể nhiều thế anh làm sao hết trong buổi chiều nay, để anh sẽ làm dần.

Ngay trong lúc này tôi thấy Thịnh cần thiết cho tôi, tôi cần được yêu thương, cần được chăm sóc và căn nhà tôi cũng cần được chăm sóc.

Trong khi Thịnh ra sửa chữa cánh cửa thì tôi chuẩn bị nấu nước pha trà. Tiếng búa đóng lên nghe rộn rã, hình bóng người đàn ông trong nhà sao mà ấm cúng chớ che đến thế, giá ngay lúc này ngoài trời bỗng âm âm nổi cơn giông bão cấp bao nhiêu đi nữa tôi cũng cảm thấy bình yên chẳng lo sợ gì.

Tôi để ấm nước lên bếp, dù chẳng thích uống trà chút nào, nhưng chốc nữa đây tôi sẽ vì anh uống trà, tôi sẽ ... ”trà đàm” với anh và nghe anh nói chuyện.

Có một tình yêu sẽ bắt đầu....

Nguyễn Thị Thanh Dương

THƯA ANH.....

Anh và tôi thành phố rất gần
Thỉnh thoảng anh vẫn ghé đến thăm
Dù anh có đến hay không đến
Tôi vẫn yêu đời lắm... thưa anh.

Cuộc sống đi về chỉ mình tôi
Đèn khuya một bóng ánh đèn soi
Nhạc khuya ru hồn vào giấc ngủ
Tôi đã quen đời, cảnh lẻ loi.

Tôi từng có một bầu trời xanh
Tưởng đời là giấc mộng đêm xuân
Trái tim bị thương đã nguội lạnh

Chẳng dám yêu ai nữa... thưa anh.

Anh là bạn thân bấy lâu nay
Chia sẻ những ưu tư vui đây
Anh đừng buộc gió vào tim nhé
Đừng mộng mơ nhiều kéo gió bay.

Nhất định tôi... thề không đổi thay
Tôi sẽ mình tôi trên đường dài
Anh đừng buộc nắng vào tim nhé
Đừng gửi trao gì nắng sẽ phai.

Thế mà chỉ có một buổi chiều
Anh ghé thăm và ngỏ lời yêu
Uống trà với anh mà... thấm thía
Chẳng mưa chẳng gió chẳng vì sao.

Tôi thấy lòng mình lạnh gió mưa
Cần anh hơi ấm đang gần kề
Bức tường thành trong tôi sụp đổ
Thưa anh... thưa anh... em đã thua.

Nguyễn Thị Thanh Dương.
(March 20, 2022)

KHUYÊN EM

(Thương về cháu NT.)

*

Cháu đừng buồn kẻ vô tâm
Có chi đáng níu? Cũng tầm thường thôi!
Hỏi không nói? Dứt cho rồi
Thiếu lòng tôn trọng, sống đôi lợi gì?

Khinh người là kẻ đáng khi
Cháu đừng kết bạn làm chi cho phiền
Ý Nga, 15.5.2022

TÌNH PHU THÊ

Rất mơ mộng, đam mê, tình tuổi trẻ
Càng về sau càng thực tế thống kê
Cùng mãi mê xây tổ ấm, chờ che
Theo thời thế đồng hành, thêm mạnh mẽ!

MÁY AI

Lâm vào nghịch cảnh khổ đau
Em nhìn ra được người nào đáng tin,
Tình thân nào đáng giữ gìn,
Ai người trọng bạn như mình đó anh.
Ai không kiêu ngạo, chân thành
Ai khiêm nhượng, tốt, thiện lành trái tim.

Kẻ kiêu căng giả vờ tìm
Khoe ra lắm nét ty hiềm đáng khinh
Lòng người vạn trạng, muôn hình
Mấy ai san sẻ như tình đôi ta!
Ý Nga, 15.5.2022

MỪNG EM CÒN HỮU DỤNG

Khi thất thế vẫn cần kẻ chia sẻ,
Lúc sa cơ càng chung thủy vỗ về,
An ủi nhau trước nghịch cảnh thảm thê
Ai chia cách, vẫn sum vầy vui về!

Luôn hạnh phúc, tràn trề điều đẹp đẽ
Biết lắng nghe, sống lý lẽ, đề huề
Vạn nẻo về luôn suôn sẻ phu thê
Ôi tình nghĩa tuyệt vời! Đòi diễm lệ!
Á Nghi, 14.5.2022

GỌI NHAU LẦN CUỐI

Cú điện thoại viễn liên
Lôi tôi vào nhập cuộc
Năm người từ năm miền
Làm trái tim như buốt:

*- Chào già từ bạn xa
Tôi sắp đến trạm cuối
Bạn ở lại vui nha
Xin cảm ơn tất cả....*

Tôi “*Dạ?*” mà bàng hoàng
Lệ rơi rơi lả chả
Một người luôn lạc quan
Bệnh gì? Sao yếm thế?

Trần trối* thế rồi thôi
Bạn bè thi nhau hỏi
Sao mà thương bạn tôi
Ôi tìm tôi đau quá!
Ý Nga, 13.5.2022
*Trần trối: trăng trối

CÔNG CHA

(Trình bày Trần Đình Thục.)

*
Công Cha giữ đất, dựng nhà
Chấn mưa, che chở bốn mùa vì ta
Lo xa, dạy dỗ tinh hoa
Giúp ta kiến thức dần dà khôn ra.

Trước bao biến động cuộc đời
Giữ tâm bất động giúp người khó khăn
Chia bao đau khổ nhọc nhằn
Chung quanh cần đến nghĩa nhân rất nhiều.
Ý Nga, 15.5.2022

EM GIẬN CHỒNG CHUYỆN CHI?

Tôi cố gắng lặng im
Trước những câu giận dữ
Cứ niệm Phật trong... tim
Cầu em tự chế ngự.

Em báng bỏ quanh co
Còn... nhập đề... lung khởi,
Hoài “*dô... ta...*” mà... hò
Tai tía, mặt ứng đồ.

Kết luận cứ xa... bờ
Chuyện chi mà... boi mãi?
Nói hoài còn... lừng lơ
Ý đang đi đâu đó?
Gió, nước miếng lượn lơ
(Ai mà dám... che, đỡ)
“*A Di Phật. Nam Mô!*”
Ý Nga, 13.5.2022

HỌC ĐI BÉ!

Em không nên nói nhiều
Rồi sinh ra nhiều... chuyện
Chữ nghĩa có bao nhiêu
Đem vào văn chương cất!

Mỏi tay, chữ đản đo;
Mỏi miệng, lời theo... gió
Giấy, viết: nhà cả kho
Nói nhiều sinh cãi cộ!

Tránh xa phường lẳng lơ
Lượn lơ tìm trai, gái
Mặc kệ họ vòng vo
Học làm người rất khó!
Ý Nga, 13.5.2022

Phong ba, vất vả đến già
Tình Cha cao cả! Ôi là bao la:
Một lòng hiếu kính Ông Bà
Gánh bao nghiệt ngã ác tà đường xa.
Cho ta êm ả thái hòa
Dẹp bao giặc giã, vẫn chưa lơ là
Cuộc đời toàn những cay chua
Thân hình tàn tạ, lệ nhòa vong gia!
Yêu con! Đã, vẫn: dư thừa!
Thương Cha! Sẽ, mãi: ngợi ca, kể thừa!
Ý Nga, 13.5.2022

VỀ ĐI!
(Tặng quý Chị đã cùng làm thiện nguyện, để nhớ
về một kẻ khuấy đục.)
*

Để quên tâm thiện ở nhà
Vô đây làm ác, ai mà mến thương?
Về đi! Nghiệp chương còn vương
Chửi thề, văng tục xú hương, trẻ cười!
Ý Nga, 13.5.2022

Hãy Sống Vui Hiện Tại

Người viết đã có lần tâm sự rằng: “Viết văn làm thơ đối với SL là một thú vui tinh thần tao nhã ở cái tuổi “không còn trẻ nữa” của tôi. Những gì tôi trình bày trong các bài văn, bài thơ của tôi

cũng có thể là những cảm nghĩ, những kinh nghiệm, những kiến thức đã có của quý bạn rồi. Nhờ trời thương ban cho tôi cái khả năng có thể diễn đạt những gì mình đã biết, mình đã đọc, mình đã cảm nhận, nên tôi chỉ viết thay cho quý vị qua thơ văn của tôi mà thôi.”

Cũng nhờ những bài thơ, bài viết này, tôi quen biết thêm những người bạn mới cũng yêu thơ, mến nhạc, thích đọc văn thơ sách báo về tâm linh và nghệ thuật như tôi. Người xưa thường nói: “đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu, đồng bệnh tương lân”. Nói một cách đơn giản hơn là chúng ta đã gặp “đúng tần số” cùng nhau, cho nên chúng ta dễ cảm thông nhau hơn, phải không các bạn? Tôi cũng thường nói đùa với “người bạn trăm năm” của tôi rằng: “Tui cũng có “fan” yêu Một Cõi Thiên Nhân đây nhé! Đa số “Fan” của tui đều là những vị trên 50 niên kỷ đấy ạ! Vui nhỉ!”

Phải đấy! Nếu bạn là SL, chắc chắn Bạn sẽ vui và cảm động lắm khi Bạn đọc một đoạn trong bức thư dưới đây của một bà cụ trên 70 tuổi đời mà chúng tôi gặp nhau ở nhóm Sinh Hoạt Người Việt của Trung Tâm Y Tế và Sức Khỏe Gia Đình Á Châu (AHSC)

“Mến gửi bạn Swong Lam,

Một hôm nhờ duyên lành đưa tới được đọc một bài của bạn viết trong “Một Cõi Thiên Nhân” của tờ ORTB dưới bút hiệu Swong Lam, người giữ vườn Thiên. Bắt đầu từ hôm đó tuần nào tôi cũng đón báo đọc bài viết của người giữ vườn Thiên, rất lấy làm vui thích lắm!”

Bà cụ cũng có góp ý thêm về ý niệm vô thường, vô ngã của nhà Phật như sau:

“Bạn cứ y theo lời Phật dạy mà không cần để ý đã viết được đến bài thứ mấy, không cần biết ai đã xem (nhận) bài của mình viết. Điều cốt yếu là viết được những bài có ý nghĩa sâu xa, thích đáng có thể khiến cho mọi người đều được gần với lẽ đạo. Thật là công đức vô biên!”

Chúc bạn và toàn thể gia đình vui mạnh, riêng bạn, xin để tâm cho vườn Thiên thêm hoa và “Cõi Thiên Nhân” thêm rộng lớn.”

(Trích thư ngày 5-12-2010 của Cụ HL)

Thú thật, người viết thật vui và thật cảm động khi nhận được thư của cụ HL nói trên vì ít ra mình cũng đã tạo được một niềm vui nho nhỏ cho một bà cụ ở vào tuổi hoàng hạc và được cơ hội ôn lại bài học lý vô thường, vô ngã của nhà Phật. Người viết xin thành thật cảm ơn những lời góp ý của cụ HL.

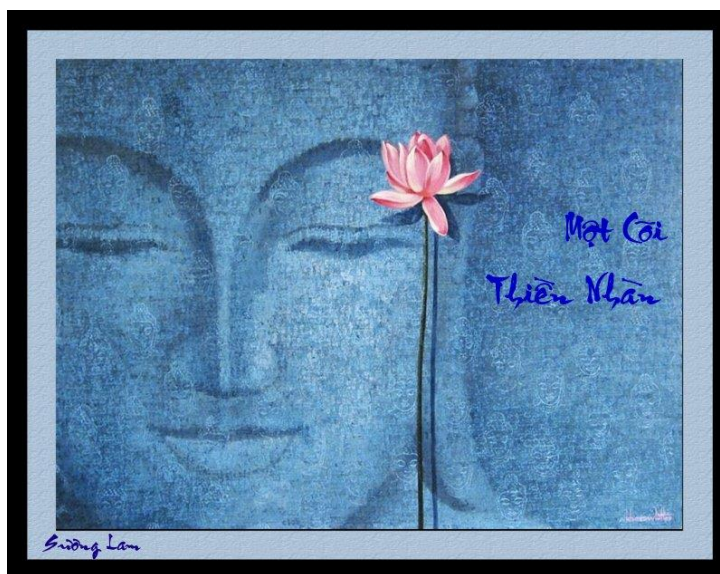
Người viết cũng nhận được thêm lời khích lệ của một cụ ông khác cũng ở Nhóm Sinh Hoạt Người Việt này qua một trích đoạn điện thư của ông dưới đây:

“Swong Lam kính mến,

Do duyên lành, sáng nay được gặp cô, một nhà văn mà tôi rất thích đọc. Mấy năm trước tôi thích bài thơ *Tiến Cha về Cõi Phật*.

Văn cô nhẹ nhàng, nhiều người khen, không phải một mình tôi.

Bác BN còn cho biết thêm:

“Tôi không phải nhà văn, nhưng yêu thơ. Là người Huế, đạo Phật, tôi dễ rung động và biết thưởng thức văn nghệ. Nghĩa là không biết nấu ăn, nhưng khi ăn biết món nào ngon.”
(Trích email ngày 4-22-2010 của bác BN)

Người viết rất vui và cảm động về những cảm nghĩ thật tình của bác BN. Xin cảm ơn bác rất nhiều.

SL xin hai bác HL và BN cho phép SL được chia sẻ cảm nghĩ và lời góp ý của hai bác với quý độc giả ORTB trong bài viết hôm nay, bên cạnh lời cảm ơn chân thành của SL đến quý độc giả đã đọc, đã cảm thông và đã khích lệ SL trong những dịp chúng ta có cơ hội gặp nhau ở các sinh hoạt cộng đồng, ở những buổi quan hôn tang tế và ở những nơi khác.

Hôm nay người viết xin được đôi lời tâm sự với quý độc giả đã thương mến SL và đã nói lên cảm nghĩ cùng góp ý với SL. Như SL đã có trình bày trong phần **Lời Thưa Giới Thiệu Một Cội Thiên Nhân** trước đây:

Đây không phải là chốn thiền môn, đạo tràng, thánh đường hay giảng đường tu học mà chỉ là **Một Cội Thiên Nhân** để khách trần dừng chân tạm nghỉ đôi giây phút sau những lúc mệt mỏi bon chen trong cuộc sống hằng ngày hay đã “ngựa nản chân bon” trên bước đường danh lợi. Khách trần có thể ngồi dựa gốc cây cội liễu đọc những mẫu chuyện thiền ngắn gọn hay đọc thơ nhàn hoặc xem hoa, ngắm tranh, uống trà , v.v. để cho tinh thần được an tĩnh thư giãn đôi giây phút giữa chốn bụi hồng lao xao này.

Khách trần có thể đến, đi, ngồi lại đóng góp ý kiến hay chuyện trò với nhau hoặc cùng người giữ vườn vun phân tưới nước cho vườn hoa thêm tươi đẹp thì xin hãy tùy tâm tùy ý; còn chuyện thành, trụ, hoại, không của mọi sự việc trên đời và của **Một Cội Thiên Nhân** này thì xin hãy để tùy duyên.

Người giữ vườn chỉ biết sưu tầm, lượm lặt những gì hay lạ trong cái bao la của biển Nhân rừng Thiên đem về đây chia sẻ với khách trần đồng điệu nên không thể nào không có sự thiếu sót, vụng về cho nên rất cần sự cảm thông và chỉ dạy của tất cả mọi người kể cả sự cho phép của các tác giả của những gì được trình dẫn nơi đây. Xin đa tạ.

Sương Lam

Người viết dù biết rằng cuộc đời là vô thường, vô ngã như đã trình bày trong bài thơ **Sống Vui** dưới đây:

Quán vô ngã! Xin làm lành lánh dữ
Quán vô minh! Dứt sạch nghiệp
chướng sinh

Quán vô thường! Dầu quyền thế,
nhục vinh

Rồi cũng phải ra đi hai tay trắng!
Xin hãy để cái Tâm mình vắng lặng
Đời Có Không, Không Có! Có gì
đâu?

Dĩ vãng xưa! Ngày chưa đến! Nhức
đầu

Đừng nghĩ đến! Hãy sống vui hiện
tại.

(Trích bài thơ **Sống Vui** của Sương Lam)

Người viết đang sống vui với hiện tại là được chia sẻ cảm nghĩ, niềm vui và sự hiểu biết của mình đến bạn bè, thân hữu cùng tâm cảm với phương cách hữu hiệu nhất mà thôi. Người viết sẽ cố gắng đem về đây thêm nhiều hoa thơm cỏ lạ góp nhặt được trong biển Nhân rừng Thiên, cho “vườn Thiên thêm hoa và Cõi Thiên Nhân thêm rộng lớn” như bác HL đã chúc, chứ không dám lạm bàn đến những vấn đề cao xa khác như SL đã thừa trình ở trên.

Xin mời quý bạn đọc mẫu chuyện Thiên nho nhỏ dưới đây để cảm thấy an vui trong phút giây hiện tại mà chúng ta đang sống:

Sự Thánh Thiện Của Giây Phút Hiện Tại

Ngày kia người ta hỏi Đức Phật:

- Cái gì làm cho con người trở nên thánh thiện?

Đức Phật trả lời:

- Mỗi giờ chia ra nhiều phút, mỗi phút chia ra nhiều giây. Ai có thể sống hoàn toàn trong hiện tại trong mỗi giây thì người đó là một vị thánh.

Một chiến sĩ Nhật Bản bị quân địch bắt bỏ tù. Suốt đêm anh không thể nào chợp mắt vì tin chắc sang mai anh sẽ bị tra tấn dã man. Nhưng ngay trong lúc đó lời nói của vị Thiên sư vang vọng trong đầu óc anh: “Ngày mai không thực hữu. Chỉ có hiện tại mới là thực hữu.”

Thế là anh trở về với hiện tại và lăn ra ngủ một giấc ngon lành.

Người trong tương lai không chi phối được, cũng giống như đàn chim trên trời và bông huệ ngoài đồng không chút ưu tư đối với ngày mai. Hoàn toàn an trụ trong hiện tại. Đó là sự thánh thiện!

(Nguồn:Trích trong *Như Tiếng Chim Ca* - Đỗ Tấn Hưng)

Xin chúc mọi người những giây phút an lạc tinh thần trong đời sống đã quá nhiều đau khổ trong cõi trần này. Xin hãy cùng nhau cầu nguyện cho mọi người làm được nhiều điều lành , tránh được nhiều điều dữ, đem tin yêu và hy vọng đến cho người, cho mình . Có cảm tức có ứng và Trời cao không bao giờ phụ kẻ có lòng đâu, các bạn ạ! Người xưa đã dạy: “*Hoàng thiên bất phụ hảo tâm nhân!*” là đây. Bạn hãy tin tưởng như thế nhé!

Xin mượn những vần thơ sau đây để làm kết luận cho những chuyện bình thường trong đời sống của bạn và của tôi hôm nay:

Hãy nhớ rằng ta là cát bụi!

Sắc Không, Không Sắc vẫn hoàn...

Không

Dĩ vãng qua rồi, mai chưa đến

Thì xin hiện tại, sống an vui! (SL)

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân
Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn=MCTN 612-ORTB 1041-5112022)

NHIỀU MÀY

(Bút ký Hương Đạo)

Viết xong bài thơ *CÔNG CHA NGHĨA MẸ*, tôi chợt nhớ đến một em thiếu sinh Hương Đạo lần đầu tiên học thay tã cho người già. Em bảo đó không chỉ là lần đầu em làm cho một người cao niên mà cũng là lần đầu tiên trong đời em biết đến cái... tã.

Tôi cười như trẻ thơ:

- Vô lý quá đi cô bé! Làm sao có thể là lần đầu được? Mẹ em chắc chắn đã cho em mặc nó hơn... 1000 lần rồi, không chừng em còn cầm tã đến đưa cho mẹ thay nữa là...

Mặt con bé ửng hồng thấy thương hết sức:

- Dạ... sao trường ở tận bên Ý mới qua mà trường rành chuyện... Canada quá nhen?

Tôi kể em nghe:

- Ở quê mình ngày xưa, thế hệ của trường, gia đình nào vừa nghèo vừa đông con thì những người chị lớn nhất nhà, từ tuổi 15 đều đã từng làm chuyện này để giúp mẹ chăm sóc cho đàn em của mình cả. Như vậy cha mẹ mới có thì giờ ra ngoài buôn bán tảo tần nuôi nấng đàn con. Nhưng em ạ, ở tuổi 15 cho đến tuổi 21 của trường thời ấy, cái tã chỉ là một mảnh vải hình tam giác và xài xong không được vất như em vừa bỏ vào sọt rác đâu.

Em trở mắt hỏi:

- Recycle? (Tái chế?) Ghê quá đi! Dạ... hông có em đâu à nhen!

Tôi nhấn mạnh:

- Phải có em, nếu em sanh vào thời đó!

Dân Hương Đạo kiêu gì mà em không nhận ra thời đó các bà mẹ không làm ô nhiễm môi trường như các bà mẹ thời này? Em tưởng tượng mỗi ngày trên thế giới có biết bao nhiêu cái thùng rác tã như thế này trong các Viện Dưỡng Lão gom lại là bấy nhiêu nylon làm ô nhiễm môi sinh. Con bé bẽn lẽn một chút, không biết cô nàng đã thấm bài học giữ gìn môi trường thiên nhiên của một Hương Đạo Sinh chưa mà lo tinh nghịch:

- Dạ! Vậy thưa trường có là chị cả không?

Tôi gật đầu. Con bé tò mò:

- Thưa trường có mấy người em?

Tôi đưa 7 ngón tay lên. Con bé rùng mình một cái rồi tán tiếp:

- Eo ơi! Em cũng có một nhỏ bạn học người Tàu có 7 đứa em, mỗi lần đến nhà nó chơi, em thường giúp nó xếp quần áo cả mấy chục chồng luôn.

Tôi thử nghịch lại:

- Chèn ơi! Có hai cô con gái mà tới mấy chục... chồng luôn? Nhiều quá nha!

Con bé nhíu mày nhăn mặt khổ sở làm tôi phải giải thích chữ **CHỒNG** đồng âm dị nghĩa ra làm sao; hiểu ra, nó khoái chí cười khúc khích:

- Dạ ở nhà, em nói “quài” mà em hông để ý. Bữa nào em bắt chước trường lập “lợi” y chang coi Ba của em có hiểu liền hông nha?

Im được một chút thôi là đôi môi xinh xinh mọng đỏ kia lại tiếp tục... chót chét đôi đề tài từ người... Tàu qua người... Việt:

- A! Bi chừ em hiểu màn rãng mà trường làm việc này lẹ, gọn hơn em nhiều rồi nhen.

Tôi khuyến khích:

- Nếu tuần nào em cũng đến đây giúp ích việc này thì một năm sau em còn làm gọn gàng và nhanh nhẹn hơn trường nhiều. Lúc ấy em có quyền khoe với mấy nhóc Sói Con, Chim Non là em đã từng thay tã cho cả trăm bà nội, bà ngoại rồi.

Con bé lại... rùng mình:

- Chèn ơi! Bữa nay dzìa nhà hồng biết em ăn cơm có dzô hông nữa thừa trường? Nói chi là cả trăm.

Tôi ký nhẹ đầu con bé:

- Vậy mà bày đặt đòi ra đường phát cơm cho người “homeless (vô gia cư).

Bị khơi trí tưởng tượng, con bé hỏi dồn dập:

- Bộ còn... kinh khủng hơn... việc này nữa sao trường?

Tôi ngâm ngùi:

- Không phải người vô gia cư nào cũng xấu cả đâu em, nhất là những người bị con cháu bắt hiểu bỏ bê, hắt hủi. Mùi của họ... chua hơn mùi... này nhiều lắm và em phải mang đến cho họ thật nhiều... ngọt ngào hơn mới đủ giúp ích cho họ.

Con bé lại... nhú mày và tôi lại phải dài dòng... giải thích...

Ý Nga, 11.5.2022

NGƯỜI EM CẢNH SÁT

(Cám ơn Michael.)

*

Em đến thăm tôi một chiều gió lớn
Nước mắt sẽ chia pha chút giận hờn:

- Sao chị không kể hoàn cảnh cô đơn?
Em đọc tin buồn mới chợt tỉnh thức!
Bao nhiêu bữa cơm chị từng chăm sóc.
Ơn anh dịu dặt giúp đỡ bao năm
Mà em vô tình chẳng chịu ghé thăm
Không nhờ anh khuyên, em hoài ngu ngốc.

Chưa được một lần đền ơn báo bực
Nhưng em vẫn luôn kể chuyện bạn bè
Tâm lòng anh chị luôn chịu lắng nghe
Mỗi đêm em tìm ngủ nhờ, đôi ghé.

Anh che chở em như tình ruột thịt
Kết tình huynh đệ, dù chẳng đồng bào
Cho tiền, khuyên nhủ, thương anh làm sao!
Em chưa bao giờ quên ơn anh chị!

*

Cám ơn ngọn gió đã đưa em đến
Sưởi ấm hồn anh bằng nén tâm hương
Đôi tay run run, ánh nến bất thường
Tôi tự hỏi lòng: lời chi em khẩn?

CÔNG CHA NGHĨA MẸ

(Thương về M. và các em Hương Đạo Sinh vẫn
siêng năng giúp ích những bậc cao niên).

*

Ai thương nghĩa mẹ nuôi con,
Công Cha gian khổ héo hơn đêm ngày?
Vợ chồng sát cánh, ngâm cay
Chung lưng, nuốt đắng nuôi bầy con đông.

Thu, đông, xuân, hạ long đong
Tuổi già yếu ớt, cô phòng ai hay?
Cháu con tứ tán Đông, Tây
Mấy ai hiểu thảo sum vầy báo ân?
Mấy ai kề cận ân cần
Tả thay, cháo dứt, vài lần ghé thăm?

Con gàn gũ, cháu xa xăm:
Nuôi con sáng sủa, tối tăm tuổi già!

*

Em còn trẻ, kính mẹ cha
Mai sau con cháu trong nhà noi gương!

Ý Nga, 11.5.2022

DỪNG ĐI EM!

Em đã có tất cả

Cánh cửa sổ mở, tôi nhờ ngọn gió
Đưa về trời cao tấm lòng cậu em
Hôm nào hư hỏng bụi đời ngày đêm,
Ngày nao phá phách, nay thành... cảnh sát!

Ý Nga, 11.5.2022

ANH ĐỂ Ở ĐÂU?

*Nhớ xưa mình đi biển
Em bơi môi cả tay
Anh trên bờ quyến luyến
Pha màu lộn tóc mây:*

*Suối tóc em trong nước
Ông như lựa Mẹ cho
Anh pha màu, cọ mượt
Vẽ xinh nét học trò.*

*Bây giờ ai năn nỉ
Ngồi vẽ em nữa đây?
Trah xưa cát dấu nhĩ,
Bao giờ anh đem bày?
Á Nghi, 10.5.2022*

AI BẠN MÀ THÂN?

Nhân duyên hết hợp thời tan
Người ngay ai thích vầy đàn kẻ gian?
Thôi đừng “trợn má, phùng mang”
Mi hung dữ quá cả làng đều khinh.

Nhà ta xem trọng nghĩa tình
Kẻ nào thất đức, u minh chớ vào!
Ý Nga, 10.5.2022

ÁC CÓ ÁC BÁO ĐÓ EM!

Nguyên nhân thất bại đời em
Chính là danh hão khát thèm hơn thua
Tài hèn cứ muốn làm... vua
Đem bao tình cảm ra đùa, mua vui.
Ý Nga, 9.5.2022

Vẫn chưa thấy hài lòng
Ước điều mình mong muốn
Ai “muốn”, em chịu không?

Cứ bỏ hình bắt bóng
Chạy theo những đám mây
Mây có bao giờ tụ
Vĩnh viễn bầu trời này.
Ý Nga, 11.5.2022

THOÁT!

(Thương về tuổi thơ thường bị nhốt kín trong nhà.)

*

Thương ơi là tuổi nhỏ
Chẳng chơi, hát, reo hò
Mặt mày luôn méo mó
Nghe cha mẹ giảng co.

Vợ mặt mày nhăn nhó,
Chồng cau có hét la
Con cái mắt hoe đỏ
Ôm chặt bà ngoại già.

*

Cuối tuần được ra ngõ
Theo trường học, vui chơi
Mắt sáng ngời thay đổi
Học giúp đỡ, yêu đời!
Ý Nga, 9.5.2022

HÁM ĐƯỢC XU NỊNH

Chỉ đòi hỏi sẽ ra sao thế giới?
Mình mi cười, bao người khóc vì mi?

*

Mi thích đi sao bắt họ hầu, quỳ?
Bất như ý là tức thì hãm hại!
Ý Nga, 9.5.2022

MỪNG LỄ MOTHER'S DAY

Chúc Lễ Mother's Day gấm hoa
Tình yêu tỏa sáng rực muôn nhà
Sinh thành ân trọng tày sông lớn
Nuôi nấng nghĩa dày sánh biển xa
Trọn hiếu thức ngon vui dạ Mẹ
Tràn tâm lời ngọt đẹp lòng Bà
Vòng ôm ấm áp truyền năng lượng
Ấy món quà dâng quý ngọc ngà.

Phương Hoa - Mother's Day 2022

HÃY HẾT LÒNG VỚI BẠN TỐT!

Có người bạn hoàn hảo
Chẳng cần thủ súng, dao
Lúc nào cũng đón chào
Mãi mãi hoài yêu dấu!

Hãy tế nhị kín đáo
Thân ái, kính trọng nhau
Đối xử: trao ngọt ngào
Không ai sĩ diện hào.

Đừng hợm hĩnh kiêu ngạo
Khiến bạn nuột nghẹn vào
Không phân biệt thấp cao
Đào đâu ra vênh váo?
Ý Nga, 7.5.2022

CHUYÊN NGHIỆP

Giả danh Nguyễn thị..., Trần văn...
Em vờ xóa trắng, tô đen đủ trò
Tự mình trát trấu, bôi tro
Em đâu biết lăm rùi ro đang chờ.

Bạn bè cảnh sát nghi ngờ:
Nếu không băng đảng, ngu ngơ tâm thần!
Ý Nga, 7.5.2022

LẠI DANH ĐÁ!

Răng khở rủa người cứ ưa kèn cựa?
Sẽ tìm mô chỗ chứa độc cho vừa?
Rủa thì răng em tìm được người ưa?
Hùng hực lửa húc bừa, ai dám chứa?
Ý Nga, 7.5.2022

MẸ CHỒNG... HẮC ÁM

Hôm nay đi chùa Liên sẽ về sớm hơn mọi ngày, nàng nói với tôi:

- Chiều nay vợ chồng em cần đi xem vài địa điểm apartment nữa để chọn chỗ thuê muốn cho vừa ý vừa túi tiền chị ạ. Chúng em đã hỏi vài chỗ, thuê căn hai phòng cũng hơn một ngàn một tháng quá đắt với chúng em.

Nhìn vẻ mặt Liên lo buồn tôi thương cảm và tức sôi máu lên giùm Liên:

- Chúc em chọn được căn vừa ý nhé. Thôi thì tuy tốn tiền mà ở riêng tinh thần thoải mái hơn ở với bà mẹ chồng... cà chớn đó.

Nói xong tôi... giật mình, đã đến chùa mà còn ăn nói ác khẩu, xía vào chuyện nhà người ta. Liên là bạn vai em, chúng tôi gặp nhau và quen biết nhau ở chùa. Mỗi thứ bảy cuối tuần tôi thường đi lễ chùa và Liên cũng thế. Thỉnh thoảng nàng hay than thở về bà mẹ chồng khó tính khó ưa.

Liên mới sang Mỹ được chừng 5 năm, có hai đứa con, nàng làm nail, chồng tên Hải làm thợ hàn trong hãng xưởng. Vợ chồng con cái đang ở chung với cha mẹ chồng thì đừng một cái bà mẹ chồng tuyên bố “đuôi” gia đình Hải ra ở nơi khác.

Liên đã vừa khóc vừa kể:

- Mẹ chồng em hắc ám lắm chị ơi, hồi đó bà phản đối không cho anh Hải về Việt Nam cưới em. Bởi vậy bà ghét em, chê em con nhà nghèo, bà nghi ngờ em đi làm đám cưới gởi tiền về Việt Nam cho cha mẹ anh em.

- Em ở chung nhà mẹ chồng 5 năm trời là giới đấy.

- Vợ chồng mới cưới tiền đâu mà ở riêng? Rồi em liên tiếp sinh hai con nên phải nương tựa nhà chồng. Ôi, ở chung cực khổ trăm bề, muốn ăn muốn ở gì theo ý mình đâu có được, bà kiểm soát, chỉ huy em đủ thứ nghe mà bắt mệt. Tụi em chưa sẵn sàng tiền bạc để ra ở riêng thế mới khổ chứ.

Tâm hồn tôi cũng bị ngã nghiêng theo chiều gió, tôi lảm bảm trách bà mẹ chồng của Liên:

- Làm cha mẹ phải đỡ đần cho con cháu, giận gì thì giận nữ lòng nào đuổi con cháu ra khỏi nhà cái rụp vậy. Bà mẹ chồng của em đúng là ...hắc ám.

Liên bùi ngùi:

- Em thật vô phước gặp bà mẹ chồng kiêu này. May mà còn có chồng thương em...

Tôi cũng thấy ghét bà mẹ chồng của Liên dù chưa gặp mặt lần nào.

Cuối cùng thì vợ chồng Liên đã ra ở riêng, họ thuê căn apartment hai phòng giá \$1,200 một tháng. Ngoài tiền thuê nhà, còn tiền gởi hai con, Liên gởi con cho bác người Việt ở ngay bên cạnh, cũng may bác hàng xóm thông cảm hoàn cảnh vợ chồng Liên nên lấy giá rẻ hơn nhiều so với nơi khác.

Từ ngày ra ở riêng Liên ít đi chùa, có khi cả một hai tháng tôi không gặp Liên, có lẽ nàng bận rộn làm việc nhiều hơn và lo chuyện nhà nhiều hơn. Lúc trước ở chung với nhà chồng, có cha mẹ là có thêm người, thêm tay chân đỡ đần chuyện nhà cửa con cái nên vợ chồng Liên mới rảnh rang.

Bẵng đi một thời gian dài tôi không gặp Liên nhưng tôi nghĩ gia đình Liên đang sống yên vui nơi ở mới là tôi cũng vui theo.

Một thứ bảy tôi đi chùa như thường lệ, lúc giờ ăn trưa có một bác tìm hỏi đúng tên tôi, bác giới thiệu là mẹ chồng của Liên và đưa tôi một tấm thiệp mời:

- Nè cô, con Liên dặn dò tôi trao tận tay cô tấm thiệp mời ăn tân gia.

Tôi ngỡ ngàng nhìn tận mặt bà mẹ chồng... hắc ám, đó là một bà mẹ quê nét mặt hiền lành chất phác, vậy mà qua những lời Liên kể tôi đã hình dung ra một “ác phụ”, một “bà chằng” đối xử tàn tệ với con dâu. Tôi thật sự ngạc nhiên:

- Ủa bác... là... là... mẹ chồng của Liên?

- Tôi ít khi đi chùa, trừ khi dịp lễ lớn như Phật Đản, Vu Lan, cô không biết tôi là phải, hỏi nào tôi mắc ở nhà lo cơm nước chồng con rồi phụ trông cháu. Lâu nay con Liên cũng bận rộn quá chừng nhưng nó vẫn nhớ đến cô.

Tôi ngạc nhiên lần nữa:

- Vợ chồng Liên đã mua được nhà rồi sao? mới hôm nào cô ấy còn than thở với cháu là tiền thuê nhà, tiền gửi con và đủ thứ tiền khác hao tốn lắm mà, làm sao vợ chồng Liên để dành tiền nhanh thế?

- Đúng vậy đó cô, để vợ chồng nó ra ở riêng mới biết lo...

Bà mẹ như gặp được chỗ để thở than:

- Cô ơi, có cha mẹ nào mà không thương con thương cháu mình? Ban đầu thằng Hải con tôi đòi cưới vợ ở Việt Nam tôi có phản đối vì chẳng biết rõ gia đình người ta thế nào, nhưng đã lấy nhau, trở thành con cái trong nhà tôi cũng ráng đùm bọc chúng, cho ở chung và trông con cái cho vợ chồng nó đi làm hầu tiết kiệm được tiền sau này mua nhà mua cửa và lo cho con, nhưng có dư đồng nào là hết đồng đó. Cô coi, con Liên mới theo chồng sang Mỹ được 5 năm mà nó mang con về Việt Nam thăm cha mẹ nó tới 3 lần, tiền bạc nào chịu cho thối. Thằng chồng thương vợ không dám nói gì, tôi khuyên nhủ thì bị con dâu giận hờn chê trách tôi ích kỷ nhỏ nhen không muốn nó về thăm cha mẹ....

Tôi đã hiểu phần nào câu chuyện và tin những lời người mẹ này kể. Một chuyến về thăm Việt Nam của 3 mẹ con Liên tiết kiệm lắm cũng phải tốn năm, bảy ngàn, vung tay hơn nữa là tốn chục ngàn như chơi. Nếu cha mẹ Liên ở Việt Nam biết hoàn cảnh tiền bạc Liên không dư đã gì mà về Việt Nam liên tục như thế chắc gì họ đã vui? Thà rằng cứ thăm hỏi qua điện thoại, qua thư từ, biết tin nhau mạnh khỏe bình an là vui rồi. Thay vì thường xuyên về Việt Nam, Liên có thể gửi biếu cha mẹ tiền vẫn nhẹ nhàng đỡ tốn kém hơn rất nhiều..

Bà mẹ kể tiếp:

- Tôi đành đoạn... đuổi chúng ra khỏi nhà. Quả thật sau hai năm ở riêng dù phải trả tiền nhà, tiền gửi con nhưng vợ chồng nó biết lo làm ăn, tiết kiệm, để dành được một món tiền nhỏ, vợ chồng tôi phụ thêm vào cho chúng tiền để pay down mua một căn nhà.

- Bây giờ mẹ chồng nàng dâu đã thông cảm nhau rồi hả bác?

Bà mẹ tươi cười:

- Chắc con dâu đã hiểu ra tấm lòng tôi, mỗi ngày thấy nó thân với tôi một chút tôi cũng mừng, nó còn nói phải chi con không về Việt nam mấy chuyến là có tiền down nhà từ sớm rồi. Hỏi đó mỗi lần về Việt Nam chơi là một hai tháng, đã không kiếm được tiền một hai tháng, lại mất việc khi trở lại Mỹ, tiệm nail cũ không nhận vì đã mướn người khác, nó lại phải tìm việc nơi khác và làm lại từ đầu.

Tôi tiếc rẻ giùm cho Liên:

- Hèn gì nghèo là phải, mỗi lần Liên đi chùa thường hay cầu khẩn trời Phật phù hộ kiếm được chỗ làm tử tế là thế. Nhưng làm chưa ấm chỗ lại xin nghỉ về Việt Nam thì chủ nào chịu nổi.

- Tôi trông hai cháu nội cho vợ chồng nó đi làm. Bây giờ con Liên đã yên ổn một chỗ làm, nó siêng làm lắm, không mấy hồi mà trả hết nợ nhà, có căn nhà của chính mình mà ở là sướng nhất phải không cô?

- Dạ, bác nói đúng.

Bà mẹ cười mở:

- Chừng đó, không mắc nợ nhà nợ xe gì nữa, rủng rỉnh tiền bạc thỉnh thoảng vợ chồng con cái thằng Hải con Liên có về Việt Nam thăm bên vợ ai cấm cản làm chi...

Tôi khen:

- Bác... càng nói đúng.

Bà nhìn tôi với vẻ biết ơn vì đã lắng nghe và hiểu nỗi lòng của bà. Trút xong tâm tình bà mẹ chồng... hắc ám của Liên vui vẻ nhắc nhở tôi:

- Cô nhớ đến chung vui tân gia với chúng tôi nha, căn nhà nó mua tôi ưng hết sức, vợ chồng con cái nó ở tha hồ thoải mái. Căn nhà là tổ ấm mà cũng là của cải vốn liếng, chứ đi thuê mướn nhà trả tiền tháng nào là bay mất tiêu tháng đó.

Tôi cảm tấm thiệp mời, chẳng cần biết căn nhà cũ mới thế nào nhưng đã hình dung ra một căn nhà ấm cúng của vợ chồng Liên.

Bà mẹ chồng Liên chào tạm biệt và hẹn tái ngộ.

Tôi thấy bà mẹ chồng... hắc ám này thật hiền hòa dễ thương mà hôm nay mới gặp lần đầu tôi đã nhiều cảm mến. Tôi thầm nói với theo bóng dáng bà đang khuất dần phía xa:

- Bác ơi, bác là bà mẹ chồng tuyệt vời của cô Liên đấy.

Và chóc nữa đây tôi sẽ vào chùa thắp nhang... sám hối vì bấy lâu nay tôi cứ hùa theo Liên chê trách bà mẹ chồng này. Mong bà tha lỗi cho tôi.

Nguyễn Thị Thanh Dương

NGÀY GIỖ MẸ

Mẹ ơi hai mươi năm tròn
Linh Hồn của mẹ về non bóng rỗi?
Dù không còn "trẻ mồ côi"
Mất mẹ mất cả một trời yêu thương

Hôm nay con thắp nén hương
Chè xôi giỗ Mẹ nhớ thương quay về
Đời mẹ khổ sở trăm bề
Chiến tranh loạn lạc làng quê xa rời

Mẹ không giờ phút thành thơ
Bôn ba buôn bán kiếm lời nuôi con
Dù cho thân xác hao mòn
Mẹ không quản ngại lo toan mọi bề

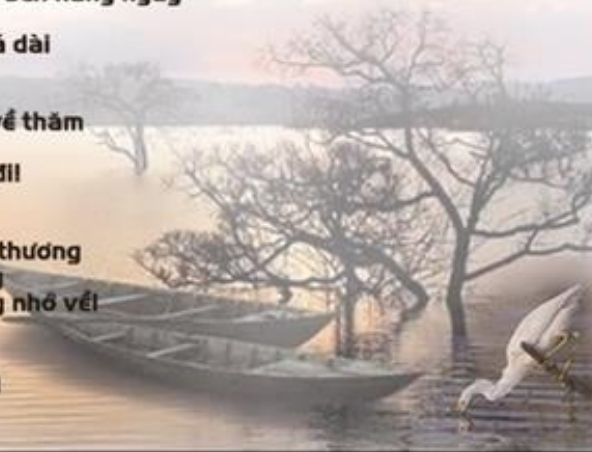
Gia đình mình được ấm no
Bấy con khôn lớn mẹ cho vào đời
Đứa đi lính, đứa làm Thầy
Không nghe lời mẹ "đố mầy làm nên"?

Tình mẹ con chưa đáp đến
Nghĩa chưa phụng dưỡng cạnh bên hàng ngày
Thế rồi thời cuộc đổi thay
Con mẹ xa cách đường bay quá dài

Nhớ con mẹ cứ khóc hoài
Con thương nhớ mẹ hẹn ngày về thăm
Tin dữ làm con nát tim
Xuôi tay, nhắm mắt im lìm mẹ đi

Mẹ buông bỏ cả cuộc đời
Bỏ Ba cô quạnh ngút trời đau thương
Hai mươi năm lăm đoạn trường
Hàng năm "giỗ Mẹ" thắp hương nhớ về!

Lê thị hoài Niệm

Tương phùng bèo nước phút giây
Bến bóng phiêu lãng ánh mây cuối trời
Chập chùng sóng gợn mộng đời
Sông buồn xa biển nửa vời... ai hay .

Nhớ nhung quyện gió chiều bay
Cánh bèo trôi dạt lầy lay giữa dòng
Lá thu lùa gió long đong
Cần phần xiêu lạc chờ mong ước gì

Đêm dài mỗi cánh chim đi
Trăng thanh hoài niệm xuân thì buồn lời
Mơ xưa nhòa nhạt sương rơi
Đàn chùng lý khúc đổi đời hợp tan

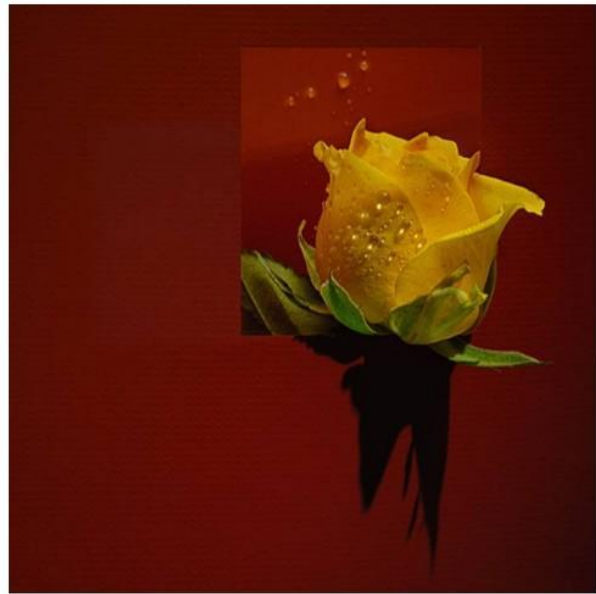
Soi gương tìm nét phai tàn
Trường Giang điệu vợi miền man lẳng sầu
Mây trời viễn xứ về đâu
Lênh đênh thân phận ngàn dâu xa mờ

Âm vang nhịp sóng bờ vờ
Vỗ về kỷ ức hồn thơ u hoài
Giọt mưa trầm mặc hiên ngoài
Hoa bay theo gió lạc loài cung thương .

Phận
Bèo Mây

ĐC Minh Giang

Mẹ Là Ai?

Tháng Năm xứ Mỹ được gọi là May Flowers vì có nhiều loại hoa nở đẹp vào tháng Năm. Cũng đặc biệt trong tháng Năm này có Ngày Của Mẹ (Mother's Day). Ngày Mother's Day ở Mỹ được tổ chức vào ngày Chủ Nhật tuần lễ thứ hai của Tháng 5. Năm nay Ngày Mother's Day là Chủ Nhật ngày 8 tháng 5 năm 2022. Riêng cá nhân tôi, những ngày lễ như Thanksgiving Day, Mother's Day, Father's Day có giá trị tình cảm hơn là giá trị thương mại mặc dầu trong những ngày này các cửa hàng, các quán ăn đông nghẹt những người đến mua sắm quà hay ăn uống.

Chúng Ta thử tìm hiểu nghĩa của chữ Mother là gì nhé?
MOTHER = **ME** là từ viết tắt của 6 từ M, O, T, H, E, R.

- M...** Million là hằng triệu điều mẹ trao cho con.
O... Old là mẹ sẽ vì thế mà ngày càng già đi.
T... Tears là những giọt nước mắt mẹ đổ vì con.
H... Heart là trái tim vàng của mẹ.
E... Eyes là đôi mắt mẹ luôn theo dõi con.
R... Right là những gì đúng đắn mẹ hay khuyên bảo.

Chúng ta vẫn đi tìm chân lý, một cái gì tốt đẹp hơn ở một nơi nào rất xa xôi mà không biết rằng chân lý ở ngay bên cạnh chúng ta, chúng ta vẫn thấy, vẫn gặp hằng ngày mà chúng ta lại không biết.

Mời bạn đọc mẫu chuyện Thiền dưới đây để biết rằng chúng ta có một vị Phật, một báu vật ngay trong nhà và ngay trong giây phút hiện tại mà ta đang sống mà ta không biết:

Phật Ở Trong Nhà

Dương Phủ từ già mẹ già đến tỉnh Tứ Xuyên tham bái Bồ Tát Vô Tế. Trên đường đi gặp một Thiền sư hỏi:

- Cậu đi đâu đó?

Dương Phủ đáp:

- Cháu đến lễ Bồ Tát Vô Tế làm thầy.

- Nếu đi tìm Bồ Tát Vô Tế thì chi bằng tìm Phật có hơn không?

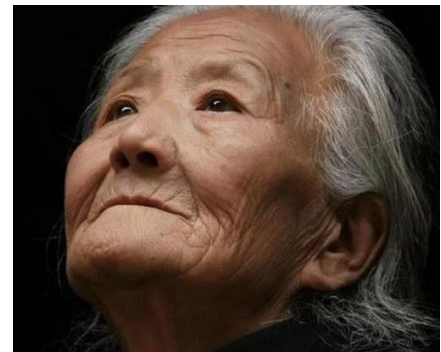
- Phật ở đâu?

- Cậu hãy về nhà, thấy ai quàng chiếc mền, mang giày ngược ra đón thì người đó là Phật.

- Thừa vâng.

Dương Phủ nghe lời dặn. Về đến nhà thì đã nửa đêm. Mẹ cậu nghe tiếng con gọi cửa, mừng quá không kịp mặc áo, quàng đại chiếc mền, xỏ ngược đôi giày chạy vội ra mở cửa. Dương Phủ thấy mẹ liền tỉnh ngộ.

(Trích trong *Thiền Là Gì?* Biên soạn: **Giác Nguyên**)

Tình mẫu tử lúc nào cũng thiêng liêng, mẹ lúc nào cũng săn sóc, kề cận bên con lúc còn nhỏ dù ở loài người hay loài vật.

Mời xem youtube Love is do người viết thực hiện với hình ảnh sưu tầm trên internet nói lên tình cảm thiêng liêng này:

Youtube Love is

<https://youtu.be/g3wlCBTLDmW>

Mời xem cho vui Youtube này do người viết thực hiện năm 2018

[Happy Mother's Day Suong Lam 2018 - YouTube](https://youtu.be/5mxfZNVnXXI)

<https://youtu.be/5mxfZNVnXXI>

Xin được góp vui cùng những người con cha mẹ còn sống trên cõi nhân gian này vì bạn còn có cơ hội để nói lên một lời yêu thương cha mẹ hay lời cảm ơn công sinh thành dưỡng dục của mẹ cha vì một mai cha mẹ đã mất đi rồi thì dầu bạn có muốn nói lời yêu thương hay tạ tội thì đã muộn.

Mời đọc bài thơ **ĐÔI CÁ THIÊN THU TIẾNG MẸ CƯỜI** của nhà thơ Trần Trung Đạo và được chuyển ngữ sang Anh Ngữ **MY LIFE FOR MY MOM'S LAUGHTER** bởi nhà thơ Thanh Thanh Lê Xuân Nhuận.

Cám ơn nhà thơ Trần Trung Đạo và nhà thơ Thanh Thanh Lê Xuân Nhuận.

ĐÔI CÁ THIÊN-THU TIẾNG MẸ CƯỜI

Nhấc chiếc phone lên bỗng lặng người
Tiếng ai như tiếng lá thu rơi
Mười năm mẹ nhỉ, mười năm lẻ
Chỉ biết âm-thâm thương nhớ thôi.

Buổi ấy con đi chẳng hẹn thề
Ngựa rừng xưa lạc dấu sơn khê
Mười năm tóc mẹ màu tang trắng
Trắng cả lòng con lúc nghĩ về.

Mẹ vẫn ngồi đan một nỗi buồn
Bên đời gió tạt với mưa tuôn
Con đi góp lá nghìn phương lại
Đốt lửa cho đời tan khói sương.

Tiếng mẹ nghe như tiếng nghẹn-ngào
Tiếng Người hay chỉ tiếng chiêm-bao
Mẹ xa xôi quá làm sao với
Biết đến bao giờ trông thấy nhau.

Đừng khóc mẹ ơi hãy ráng chờ
Ngậm ngùi con sẽ giấu trong thơ
Đau thương con viết vào trong lá
Hơi ấm con tìm trong giấc mơ.

Nhấc chiếc phone lên bỗng lặng người
Giọng buồn hơn cả tiếng mưa rơi
Vì mà tôi đổi thời gian được
Đôi cá thiên thu tiếng mẹ cười.
(Trần Trung Đạo)

MY LIFE FOR MY MOM'S LAUGHTER

Picking up the handset I was stunned with surprise:
Whose voice as light as falling leaves in cold skies?
Isn't it ten years, ten odd years, dear mother,
Just in silence to miss and long for one another?

I left without any promises or pledges that day:
The old wild horse from its forest-land went astray.
Ten years for Mom's hair to turn mourning white,

And mourning-like my soul also in such a plight.

You've still been sitting there weaving your pain
By an existence of slapping wind and beating rain.
I've set off to set up from all directions a pyre
In order to disperse the mist for life lighting a fire.

Your voice was broken off, you choked up, I found;
Mom's endearing words or mere in-reverie sound?
You are too far, how could I reach out for you?
And when could we meeting again look forward to?

Do not cry, my dear mother, and continue to await.
All my grief I will hide in the rhymes I create.
Of all my sorrow I will write reams and reams,
And find your warmth my warmth in my dreams.

As I picked up the handset how astounded was I
To hear my mom's voice sadder than the rainy sky!
Should I be able to give up Man's time in hereafter,
I would offer mine to recover my mom's laughter.
(Translation by **Thanh-Thanh**)

Thật là diễm phúc cho những ai còn có Mẹ, phải không bạn?

Happy Mother's Day!

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn-MCTN 611-ORTB 1040-542022)

GÒN CÓ MƯA

Sài Gòn có mưa! Sài Gòn có mưa
Hỏi người nơi ấy đã quên chưa
Chiều hẹn hò băng khuâng lá đổ
Hàng cây xanh rét mướt đợi chờ.

Quán nhỏ nơi con đường thân quen
Quen như chiều thành phố lên đèn
Bước chân người tìm nhau gặp gỡ
Ngày cuối tuần rộn rã nên thơ.

TƯƠNG TƯ HOA GIẤY ĐỎ

(Kỷ niệm những ngày ở California, March 29 - April 03, 2022)

Tôi đến Nam Cali đầu tháng tư
Bất chợt thấy yêu một màu hoa đỏ
Tôi loanh quanh đi qua nhiều con phố
Những bụi hoa giấy đỏ cũng theo hoài.

Hoa giấy quen mà như mới lần đầu
Màu hoa đỏ sao mà tha thiết quá

Hai ly cà phê đá đậm màu
Tiếng nhạc vàng “Đường về canh châu...”

Dịu dàng như niềm thương nỗi nhớ
Của những ngày qua không gặp nhau.

Tuổi trẻ tương lai nhiều mộng ước
Chuyện ngày mai tươi đẹp lung linh
Chưa biết buồn vì đời xa cách
Chưa biết đau sỏi đá gặp ghềnh.

Từng giọt mưa êm như tiếng ca
Quán vắng thưa người, còn đôi ta
Sài Gòn dù mưa hay nắng cháy
Vẫn là tình yêu quá thiết tha.

Chiều dần tàn, cơn mưa chưa dứt
Hai người, chỉ một áo mưa che
Nhường qua nhường lại, thôi cùng ướt
(Đêm về tôi cảm, người biết chưa?)

Chia tay, hẹn gặp nhau tuần tới
Sài Gòn đông đánh thật dễ thương
"Cũng giống như em"- người thường nói
Chỉ một cơn mưa làm vấn vương!

Kim Loan

Edmonton, tháng 5/2022

Tôi cảm xúc chắc vì chiều nay gió
Gió mang hoa vào tận trái tim người.

Westminster những kỷ niệm đầy vui
Garden Grove, Santa Ana quen thuộc
Ngắm hoa giấy nhà ai ngoài sân trước
Hay bên tường loi là cách hoa yêu.

Đến North Tustin tôi lại liêu xiêu
Bụi hoa giấy lan man trên đường dốc
Ở cuối đường có bụi hoa cô độc
Cũng đủ làm rục rở một góc trời.

Tôi đã yêu North Tustin mất rồi
Yêu vẻ đẹp những ngôi nhà cổ tích
Con đường quanh co tôi chưa đi hết
Màu hoa giấy đỏ mãi đến nơi nào.

Như những người yêu không đến với nhau
Vòng tay tôi vẫn hoài mong chờ đợi
Hoa giấy đỏ mang tình đi muôn lối
Tôi làm sao giữ trọn của riêng mình.

Suốt đời tôi sẽ tương tư cuộc tình
Hoa giấy đỏ không bao giờ phai nhạt
Tôi xin gởi một chút tình lãng mạn
Mai tôi về hoa ở lại buồn không?

Nguyễn Thị Thanh Dương

(April, 2022)

BÊN KIA SÔNG

Hè năm đó, vừa thi Đại Học xong, tôi liền ghi danh hai khoá học ngắn hạn về nghề may và làm bánh (nữ công gia chánh) tại trường Sư Phạm Kỹ Thuật trên đường Bà Huyện Thanh Quan. Tuần học ba buổi, học luôn hai lớp từ 11 giờ trưa đến 4 giờ chiều, dần dần quen biết một nhóm bạn cùng lớp, cùng lứa tuổi, nên dễ kết thân. Nhóm đó có tôi, có Quỳnh nhà ở đường Trương Định sau vườn Tao Đàn, và Hoa nhà ở Thủ Thiêm. Tan học, chiều Sài Gòn thật dễ chịu, chúng tôi hay đi ăn gỏi khô bò ngay trước cổng Chùa Xá Lợi gần đó, ghé nhà Quỳnh chơi, và nhiều lần đạp xe, lên ghe qua sông, đến Thủ Thiêm ăn uống ở nhà Hoa đến 6-7 giờ tối mới chia tay.

Một sáng chúa nhật, chúng tôi rủ nhau đi từ sớm, hẹn gặp nhau tại phà Thủ Thiêm, đến nhà Hoa ăn giỗ. Cũng giống như An Phú Đông gần xóm tôi, Thủ Thiêm thuở đó rợp một màu xanh bạt ngàn vì ruộng đồng cây trái đẹp tươi, mát rượi. Người dân chất phát đơn sơ, bao đời bám đất dù còn trong khó khăn nghèo khổ. Chúng tôi đi dạo khắp xóm, khám phá một góc Thủ Thiêm hoang sơ, đầy tình người.

Có lần khác, Hoa dẫn chúng tôi đi tìm một thằng bạn học cũ, tìm hoài ngoài ruộng mênh mông mới gặp được hắt đang tưới nước hoa màu, chân tay còn lấm lem bùn đất. Thấy con gái thành phố, hắt mắc cỡ chỉ cười cười, khuôn mặt chân quê thật thà làm sao. Hoa giới thiệu:

- Đây là Huỳnh Gia Tài, bạn thân nhứt xóm của tui đó.

Tôi và Quỳnh bật cười:

- Cái tên vừa đẹp vừa lạ, vừa... dễ nhớ à ghen!

Tài đỏ mặt, Hoa nhanh nhẩu:

- Nhà hắt có 3 chị gái, nên khi sanh ra hắt, ba má hắt mừng hóm vì có con nối dõi tông đường, nên đặt tên hắt vậy đó!

Tôi trêu Tài:

- Vậy Tài là cục vàng, cục bạc, cục kim cương của ba má!

Trên đường ruộng gặp ghềnh về nhà Hoa, tôi đi cạnh Tài nói chuyện băng quơ. Tài hỏi:

- Nhà Loan ở đâu vậy ?

- Ở Gò Vấp, bạn đến đó bao giờ chưa?

Tài lại cười mắc cỡ, Hoa đi phía trước cùng Quỳnh, quay lại trả lời:

- Hắt quanh năm làm ruộng vườn, cùng lấm chỉ qua sông, đến chợ Bến Thành mua sắm mỗi dịp Lễ Tết, rồi về, Gò Vấp ở đâu tui còn chưa biết nữa nà!

Tôi chỉ đường:

- Khi qua sông, thấy tượng Trần Hưng Đạo, là bắt đầu đường Hai Bà Trưng nhé, Tài cứ đi tiếp, đi hoài suốt con đường này, sẽ tới Cầu Kiệu quận Phú Nhuận, đường sẽ chuyển qua tên Võ Di Nguy, cứ tiếp tục đi thẳng hoài sẽ đến Ngã Năm Gò Vấp của mình!

Tài nghe tới đâu gật đầu tới đó, nhìn tôi mỉm cười với ánh mắt thân thương và... ái mộ vì đoạn đường rất xa mà tôi đã đạp xe đến vùng đất này thăm bạn bè.

Khi đi ngang qua nhà Tài, là một căn nhà gạch đơn sơ nhưng khá rộng, bao quanh bởi vườn cây ăn trái sum suê, là nguồn thu nhập chính của gia đình Tài cùng với mảnh ruộng ngoài kia.

Nhà Hoa cũng chẳng khá giả gì, nhưng cũng không nghèo, vì mẹ Hoa có hùn hạp bán sạp trái cây và xoài cóc ổi ngâm tại vỉa hè chợ Bến Thành nên cũng có chút đồng ra đồng vào, cộng với bản tính hiếu khách, lần nào chúng tôi cũng được mời cơm, và còn mang bọc trái cây về nhà.

Mỗi lần chuẩn bị lên ghe, lên phà về thành phố, tôi đều có cảm giác man mác buồn bã xen lẫn thương yêu lạ kỳ, vì chỉ cách nhau một bờ sông, đứng bên này nhìn qua thấy cả đèn Sài Gòn “ngọn xanh ngọn đỏ”, phố xá cao tầng, và bên đây là ruộng vườn, dân quê, bữa đói bữa no, mà ánh đèn văn minh đô thị chưa vươn tới.

Sau khoá học nghề đó, chúng tôi chia tay, chẳng có phone hay facebook như ngày nay để hẹn gặp lại, mà thăm nhau thì xa quá, trong khi tôi lại bận rộn với việc học hành.

Tôi đã từng có ý định sáng tác một câu chuyện mộng mơ như gió thoảng của tuổi 18, hoặc lãng mạn hơn, kiểu như truyện Trống Mái của Khái Hưng, về một anh chàng miệt vườn đem lòng yêu thương cô gái thành thị, nhưng vì khoảng cách địa lý, người bên này sông, kẻ bên kia sông, cũng như khoảng cách môi trường xã hội, nên cuối cùng chỉ là một kỷ niệm đẹp trong lòng anh chàng nông dân Thủ Thiêm thật thà. Còn cô gái kia cũng đã vô tình, đâu biết rằng mình đã gieo thương nhớ cho người con trai "nửa chợ nửa quê" mới biết rung động lần đầu! Rồi giòng thời gian trôi nhanh với những biến cố bất ngờ, thay đổi cuộc sống, giờ nhìn lại đã là dĩ vãng xa xôi.

Thủ Thiêm ngày nay đã thay da đổi thịt, trở thành miếng mồi béo bở cho nhà cầm quyền giành giựt chia chác nhau, vỡ đất dự định xây Nhà Hát Giao Hưởng. Sông Thủ Thiêm, có bến phà và những chuyến phà qua lại, nơi tôi đã từng đứng băng khuâng nhìn lại bên kia sông trước khi hoà vào dòng xe cộ của Sài Gòn sôi động, nay không còn nữa!

Gia đình Hoa, Tài và những người tôi đã gặp, số phận ra sao? Ngâm ngùi ở những chung cư chật hẹp hay đang vật vờ ngoài Hà Nội đợi chờ đối thoại trong vô vọng với đám quan tham, mặt mũi tối tăm ngu dốt, và trái tim lãnh cảm không lương tri?

Bên Kia Sông, xưa ngồn ngang những nỗi buồn, nay lại cộng thêm nỗi căm hờn, uất hận. Hai cái chứng chỉ học may và làm bánh cũng thất lạc đâu đó trên con đường đời, cho nên bây giờ tôi vẫn...không biết may và cũng chẳng thể làm bánh!

KIM LOAN

NHỮNG CANH BẠC MỘNG

Đi xem ca nhạc sòng bài
Trở về mất cả gia tài. Tả toi!
Nhọc nhằn dành dụm cả đời
Đốt vào canh bạc, mộng nuôi phát tài.
Tối thui vận rủi chua cay,
Sáng trung đêm đóm tỏa ngày, dụ em.

TẶNG QUÀ ĐỪNG KỂ TIỀN NONG

Tặng quà cho bạn, giữ tâm
Đừng than tốn kém nhé em, bạn buồn
Bạn không xin, chẳng bán buôn
Tình không tính toán, tình còn bền lâu.

Vuông tròn, tế nhị đi đầu

Nhạc gì em đã... bị xem
Họ khoe: “*Văn hóa được đem bảo tồn*
Giữ gìn quốc túy, quốc hồn”:
Trẻ con học chuyện bò hòn: khiêu dâm.

Xương ngôn viên treo quai hàm
Dụ người, uốn lưỡi nhọc tâm kiếm... tiền?
Ý Nga, 5.5.2022

"NẤY NE"?

(Chuyện con cháu “cán bộ” VC)

*

Lấy xe chúng phóng “nảy ne”
Ne qua, ne lại hai xe cùng... trầy
Hai người tài xế muốn... “bay”
Nhưng bong bóng* cản lên... mây, đành nằm.

Nằm hoài chưa tỉnh. Tới tằm!
Mẹ cha thức trắng, cảm rằm: “*Lấy le?*”
Ý Nga, 3.5.2022

*Lấy le

*Bong bóng trước volant tay lái bung ra cứu
mạng

LỄ ĐÔI

Tại sao phải ra phố?
Vì giấy tờ gọi hành
Người qua lại lố nhố
Chẳng thấy anh dạo quanh.

Như chân giày một chiếc
Đi về đâu không anh?
Ở nhà thời cũng thế
Chẳng mới toanh để dành.

Anh trên trời cao quá
Nhìn xuống chóng mặt không?
Giày phai màu, một chiếc
Lễ đôi: vợ vắng chồng!
Á Nghi, 1.5.2022

Chớ nên bóp méo, câu cào: bạn khinh.
Đã khinh ai muốn giữ tình
Tuyệt giao, còn nổi bất bình nhiều năm.
Ý Nga, 5.2.2022

BÁC CẦN CHI CỨ GỌI CHÁU

Sống nơi xứ lạ tuổi già
Ai nâng đỡ lúc phiền hà dây dưa?
Giúp người là giúp chính ta
Đắp bồi, vun xén, ươm hoa cho đời!
Ý Nga, 3.5.2022

LỄ ĐÔI

Tại sao phải ra phố?
Vì giấy tờ gọi hành
Người qua lại lố nhố
Chẳng thấy anh dạo quanh.

Như chân giày một chiếc
Đi về đâu không anh?
Ở nhà thời cũng thế
Chẳng mới toanh để dành.

Anh trên trời cao quá
Nhìn xuống chóng mặt không?
Giày phai màu, một chiếc
Lễ đôi: vợ vắng chồng!
Á Nghi, 1.5.2022

ANH HƯ!

Em thương Má, buồn hoài, không ai dỗ
Em nhớ Ba, khuyên anh mở ngày ngày.*
Anh thương ai mà vội ngủ giấc say
Bỏ em đây đơn độc cuộc đời này?

Á Nghi, 1.5.2022

*Mở: giải phẫu